

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GOUDPIRATEN

N° 2344

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Goudpiraten

HOOFDSTUK I

EEN BANKZAAK

John Raffles stond voor de spiegel, in de weelderig gemeubileerde slaapkamer van zijn villa in Cromwellstreet, die hij onder de naam van lord William Aberdeen bewoonde en was verdiept in de bezigheid van het zorgvuldig aantrekken van zijn handschoenen.

In een gemakkelijke stoel bij het raam was Brand gezeten, die de handelingen van zijn vriend met aandacht volgde.

— Mag ik je vragen, waarom je je eigenlijk met zoveel zorg aankleedt? vroeg de jongeman.

— Natuurlijk mag je dat vragen; ik heb een kleine zaak in de bank van Engeland te verrichten.

— Meegaan?

— Ik zou het je afraden. Het is een

vrij vervelende kwestie zonder enig belang, en ik kom dadelijk terug, nadat ik de zaak heb afgehandeld. Ik moet inlichtingen hebben omtrent een paar effecten, dat is alles.

— Blijf maar niet te lang weg.

— Staat de auto al voor?

— Ik heb Henderson tenminste door Gaston laten zeggen, dat hij dadelijk met de blauwe Rolls moest voorkomen.

— Dan zal hij er ook wel staan, want onze goeie, brave chauffeur is er de man niet naar om zich een bevel tweemaal te laten herhalen. Tot straks, Charles.

De beide mannen drukten elkaar de hand en Raffles verliet het vertrek.

In de gang trof hij zijn oude kamer-

dienaar Gaston aan.

— Henderson wacht u al, mylord, zei de oude man met zijn omfloerste stem.

— Dank je, Gaston.

Raffles opende de voordeur en trad naar buiten.

Het was een prachtige zomerse dag en hij snoof met welbehagen de geur van de bloemen op, die de perken in de kleine voortuin van de villa versierden.

Voor het grote hek stond de blauwe auto geparkeerd.

Henderson, de reusachtige chauffeur van mylord, zat achter het stuurwiel.

— Naar de Bank van Engeland, James, beval Raffles voor hij instapte.

Binnen een half uur was het reusachtige bankgebouw bereikt.

Raffles stapte uit en zei:

— Wacht op me, James, ik blijf geen kwartier weg.

Zonder zich te haasten ging Raffles de trappen van de wereldbekende bank op. Zodra hij de grote vestibule had bereikt, merkte zijn scherpe blik de ongewone bedrijvigheid en zenuwachtigheid op, die wel ongewoon mochten worden genoemd in dit gebouw, waar alles steeds met de regelmaat van een klok in zijn werk ging, zonder dat ooit iemand zich overhaastte, van de minste klerk, tot de directeur inclusief.

— Wat zou hier gaande zijn, mompelde Raffles in zich zelf. Kijk die klerken eens als verschrikte hazen door elkaar lopen, met een vuurrode kleur en zo driftig, dat zij elkaar bijna ondersteboven rennen.

Raffles ging de grote vestibule door en betrad de geweldige hall met de talloze loketten, waar men allerlei vreemd geld kon wisselen, alle effecten ter wereld kon verzilveren, zijn wissels en cheque's kon incasseren, kortom alles kon verrichten, wat met de geldhandel in verband staat.

Ook hier heerste dezelfde ongewone bedrijvigheid.

Een aantal boekhouders en tellers hadden hun lessenaars verlaten en stonden in een hoek in de grote ruimte achter de loketten, fluisterend met elkaar te praten.

Van tijd tot tijd kwam er een tele-

grambesteller binnen, op wie de boekhouders dan onmiddellijk toesnelden en hem de telegrammen bijna uit de hand rukten.

— Ik gaf een lief ding, als ik wist, wat er aan de hand was, mompelde Raffles in zich zelf, het gaat hier niet gewoon toe, dat is zeker. Nu, wij zullen het, als het nodig is, wel uitvinden.

Raffles trad op een der loketten toe, waarboven het woord effecten prijkte en wachtte geduldig, totdat men hem te woord zou staan.

De beambte die het loket bediende, was niet op zijn plaats en had zich waarschijnlijk ook bij een van de kleine groepjes der hogere beampten, die hun geheimzinnige gesprekken in het midden van het vertrek hielden, aangesloten.

— Het wordt hoe langer hoe mooier, zei Raffles bij zichzelf. De heren lopen eenvoudig van hun loket weg.

Hij kuchte enige malen zeer luid, waardoor de man achter het loket eindelijk scheen te merken, dat men op hem wachtte.

Hij verliet schoorvoetend en als met tegenzin het groepje, waarmede hij had staan praten en nam op zijn krukje achter het loket plaats.

— Wat wenst gij, sir?

— Ik wilde enige effecten verzilveren, die naar ik vermoed binnenkort sterk achteruit zullen lopen.

— Uw naam?

— Lord William Aberdeen.

Dadelijk werd de man achter het loket heel wat beleefder.

— Mag ik die effecten eens zien? vroeg hij vriendelijk.

Raffles overhandigde hem de stukken.

— Ik zal de koers even opnemen, mylord, zei de beambte, excuseer, dat ik me even verwijder.

— Ga uw gang, mijnheer, ik kan wel even wachten, antwoordde Raffles.

— Er hangt hier iets in de lucht, waaraan ik nog geen naam weet te geven, vervolgde Raffles zijn alleenspraak. En wel iets zeer belangrijks. Kijk eens aan, daar zie ik zo waar niet minder dan vier politieagenten bij de verschil-

lende deuren geposteerd. Zou dat een nieuwe maatregel zijn? Dan is het al heel toevallig, dat die juist samen valt met de algemene opwinding die hier heerst. Kortom, er is hier iets gaande, waarvan ik gaarne de oorzaak zou willen weten. Wacht, daar vallen mij plotseling enige berichten uit de « Times » te binnen, waarop ik indertijd niet veel acht heb geslagen, maar die nu een bijzondere betekenis schijnen te krijgen.

Raffles wachtte nog enkele minuten en gaf zijn ogen duchtig de kost.

Behalve de vier agenten die hij reeds gezien had, merkte hij er in een naburig vertrek, waarvan de deur nu en dan geopend werd, nog twee op, die daar schijnbaar doelloos op en neer liepen.

— Het lijkt er veel naar, alsof ze hier een overval of zo iets vrezen, mompelde Raffles.

Op dat ogenblik keerde de beambte met de effecten terug.

Hij verschafte Raffles de nodige inlichtingen en noemde hem het bedrag, hetwelk de stukken thans op de effectenbeurs waarschijnlijk zouden opbrengen.

Raffles kreeg het gebruikelijke voorschot en hij verliet het gebouw weer, zijn portefeuille met bankbiljetten bij zich.

In de vestibule trof hij nog vier agenten van politie aan.

— Wel verbazend, zei hij bij zichzelf, het lijkt wel of mijn waarde vriend Baxter hier een heel regiment naar toe heeft gezonden. Daar moet ik het mijne van hebben. Ik krijg iets in de neus van een onderneming, die mij geen wind-eieren zou leggen, als zij slaagt. Gauw naar huis en met Brand besproken wat ons te doen staat.

Hij ging haastig de brede trappen van de bank af en stapte op de auto toe.

— Zo gauw als je kunt naar huis, James, ik heb haast, zo wendde hij zich tot de chauffeur.

In een veel korter tijd dan hij nodig had gehad om zich naar de Bank van Engeland te begeven, bereikte Raffles de villa weer.

Hij ging regelrecht door naar de

bibliotheek, waar Brand hem reeds wachtte, diep in de lectuur van zijn lievelingsschrijver Charles Dickens verdiept.

— Zo, ben je daar alweer, Edward, zei hij, terwijl hij het boek terzijde legde.

— Zoals je ziet. Gauw terug?

— Ja, dat moet ik toestemmen. Was het druk op de bank?

— Ja, en een heel wonderlijke drukte. Ik kom juist zo gauw terug om je dat te vertellen.

— Wat was er dan aan de hand? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, als ik dat wist... De klerken, de tellers, de typisten zelfs, liepen allen als opgeschrikte mieren door elkaar. Er heerste een zenuwachtige spanning, die ik mij niet kan herinneren er ooit te hebben waargenomen, in de laatste zes jaren tenminste niet. Zes jaar geleden moest er dat ongehoord grote bedrag in ongemunt goud uit Voor-Indië ontvangen worden, zoals je je misschien herinnert.

— En heerste er toen ook die opwinding?

— Precies dezelfde nervositeit.

— Maar ik heb niets gelezen, dat er dezer dagen een buitengewoon groot bedrag ontvangen wordt.

— Dat zal ook niet het geval zijn, denk ik. Ik geloof eerder, dat er een belangrijke hoeveelheid goed, hetzij in contanten, hetzij ongemunt in baren op het punt staat te worden verzonden. Er stonden minstens tien agenten van politie in het gebouw.

— Waarom? riep Brand uit.

— Ja, waarom? Als ik dat wist, behoeften we niet zoveel te praten. A propos heb je de nummers van de « Times » van de laatste week bewaard?

— Natuurlijk.

— Uitstekend, wil je dan zo goed zijn, mij die nummers van de afgelopen week eens hier te brengen?

— Ik zal ze dadelijk halen, zei Brand terwijl hij de kamer verliet.

Hij zocht de verlangde exemplaren van het bekende Cityblad op en keerde daarmee naar de bibliotheek terug.

— Alsjeblieft, Edward, daar heb je

de bladen, zei hij, maar ik kan me niet voorstellen, hoe je hierin de reden denkt te vinden. Ik heb alle berichten toch ook met de grootste zorgvuldigheid gelezen, maar niets van dien aard gevonden.

— Wacht maar even, zei Raffles, dan hoop ik je te kunnen inlichten.

Hij sloeg snel het eerste het beste blad op en begon onder de rubriek « Financiën » te zoeken.

— Hier heb ik al iets, riep hij na enige tijd uit. Luister maar eens:

« Naar ons uit New York telegrafisch wordt medegedeeld, zal de Ontario Bank op verlangen van de aandeelhouders binnenkort haar reserve aan ongemunt goud, met twintig miljoen dollar aanvullen... »

Raffles hield op met lezen en keek zijn vriend met een veelbetekenende blik in zijn ogen aan.

— Welnu, vroeg Brand. Is dat alles?

— Zegt dat bericht jou dan niets?

— Om je de waarheid te zeggen kan ik werkelijk niet inzien, welk verband er kan bestaan tussen de vermeerdeering van de goudreserve van de Ontario Bank in Amerika en de zenuwachtige drukte op de Bank van Engeland.

— Watson, Watson, zei Raffles spottend, wat ben je weer dom. Laat je vriend Sherlock Holmes je dan vertellen, dat hij dat verband wel degelijk ziet. Maar hier heb ik nog iets, luister maar eens:

« Naar wij uit betrouwbare bron vernemen, zal de jonge en bekwame inspecteur van Scotland Yard, Sullivan, binnenkort met een vertrouwelijke zending naar Amerika worden belast. Om trent de aard dezer zending konden wij echter geen nadere inlichtingen verkrijgen. »

Onze beste wensen vergezellen de energieke inspecteur op zijn reis ».

Weer keek Raffles zijn vriend doordringend aan.

— Vind je dit bericht ook geheel zonder betekenis? vroeg hij.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd en zei toen peinzend, alsof hij ingespannen ergens over nadacht:

— Ik heb jouw schitterend combina-

tievermogen niet, Edward, bedenk dat, maar ik geloof toch, dat ik een flauw licht zie schemeren.

— Fijn, dat is tenminste al wat. En wat meen je bij dat licht te onderscheiden?

— Dat het goud, waarmede de Ontario Bank haar reserve gaat aanvullen, door de Bank van Engeland, of althans door haar bemiddeling zal worden verzonden en dat Sullivan, onze waarde vriend en vijand, met de taak is belast, om de kostbare zending veilig over te brengen.

— Bravo, riep Raffles uit, terwijl hij zijn vriend hartelijk op de schouder klopte. Je ziet dat het zo moeilijk niet is. Ik moet bekennen, dat ook ik indertijd bij het lezen van die berichten aan niets bijzonders heb gedacht; maar je zult me wel toegeven, dat ze nu van grote betekenis worden, in verband met wat ik zoëven in de Bank van Engeland heb waargenomen.

— Ongetwijfeld.

— Maar Charles, daarbij laten wij het niet, wat wou je zeggen?

— Het zou een schandaal zijn als we het er bij lieten, riep Brand lachend uit.

— De onderneming is wel precair...

— Maar het gevaar lacht ons toe.

— En dus...

— Wij zullen al het mogelijke doen, dat kostelijke goud op zijn weg naar de Verenigde Staten aan te spreken.

— Afgesproken. En zeg mij nu eens, wat je het eerst denkt te doen, Edward?

— Ik denk eerst een beetje voor politieagent te gaan spelen.

— Met welk doel?

— Omdat een van mijn gewaande collega's in het bankgebouw misschien wel iets loslaat. Wij kunnen natuurlijk niet in het duister werken en moeten enige steun hebben.

— Laat ons dan maar gauw aan het werk gaan, riep Brand opgewekt uit met ogen die schitterden bij het vooruitzicht van de opwindende onderneming, waarin zij zich gingen steken.

HOOFDSTUK II

OP ONDERZOEK UIT

— Laten we maar dadelijk naar onze kleedkamer gaan, dan zal ik mij eerst vermommen in een echte Londense bobby, zei Raffles.

De beide vrienden gingen naar de kleedkamer, die naast het slaapvertrek van lord Aberdeen gelegen was.

Brand drukte op een nauwelijks zichtbaar uitsteeksel van de lambrizing naast de schouw en geruisloos schoof een vak van de wand terzijde, waarachter een grote klerenkast zichtbaar werd, die een groot aantal uniformen en livreen van de meest uiteenlopende aard bevatte.

Weldra had Raffles zich in de gedaante van een agent van politie verkleed.

— Gaat het zo? vroeg hij, toen hij de laatste hand aan zijn kleding had gelegd.

— Uitstekend, je ziet er prachtig uit. En ga je nu dadelijk naar de Bank van Engeland?

— Natuurlijk. Er is geen tijd te verliezen, want als mijn vermoedens juist zijn, kan het goud evengoed reeds morgen als de volgende week worden verzonden.

— Nu, dan wens ik je veel succes. Zal ik hier op je terugkomst blijven wachten?

— Dat is goed, tot straks.

Raffles drukte de jonge man de hand en was spoedig op weg naar de Bank van Engeland.

Vlak naast de deur van het gebouw stond een agent van politie, die een onverschillige blik op zijn gewaande collega wierp.

Raffles liep de vestibule door en trad onbeschroomd de hall binnen.

Daar stonden op verschillende punten zes agenten op post.

Raffles dreutelde met de handen op de rug langzaam rond, intussen de politieagenten scherp opnemend.

Eindelijk meende hij er een te hebben ontdekt, wiens gelaat niet bepaald op overmaat van schranderheid wees.

Raffles slenterde op de man toe en zei in het voorbijgaan:

— Bah, wat een baantje.

— Zeg dat wel, antwoordde de agent zuchtend.

— Sta je hier al lang op post?

— Al vier uur.

— Dan heb je het nog beter gehad dan ik, want ik heb op de stoep van het gebouw al vier uur op post gestaan en nu moet ik aanstonds in de vestibule nog een half uur schilderen. Ik gaf er wat voor als de duiten maar goed en wel onderweg waren en wij er niets meer mee te maken hadden.

Raffles wierp, terwijl hij deze woorden sprak, een snelle en uitvorsende blik op de man en het volgende ogenblik bleek het hem, dat zijn vermoedens juist waren geweest.

— Ik gaf er wel een halve week van mijn loon voor, als de rommel goed en wel weg was, fluisterde de politieagent. Ik ben pas over een half uur vrij.

Raffles prees het toeval, dat hem had doen zeggen, dat ook hij nog een half uur in het gebouw moest blijven.

— Laten wij hem dan samen smeren, en een pint vatten, stelde hij voor, ik trakteer.

— Dat sla ik niet af, kameraad, zei de agent van politie. Heb je een voordeeltje gehad?

— Ja, ik heb een fool gehad van een der boekhouders, omdat ik een boodschap voor hem gedaan heb.

— Wacht dan op me in de vestibule, want ik moet hier blijven.

— Afgesproken, zei Raffles vrolijk.

Hij liep door en merkte nog steeds dezelfde zenuwachtige opwindung, die in het gehele gebouw scheen te heersen.

In de vestibule stond nog steeds de agent van politie te wachten bij de deur.

Raffles achtte het geraden zich zo weinig mogelijk te vertonen en verliet het gebouw weer.

Na een half uur keerde hij terug.

Juist betrad hij opnieuw de vestibule, toen de agent, met wie hij zoëven gepraat had, de grote zaal verliet.

— Here you are, buddy, zei de man, voor vandaag ben ik er gelukkig af. Kom nu maar over de brug met je bier.

De beide mannen verlieten het bankgebouw en Raffles sloeg de eerste de beste straat in, waar hij zoëven een klein café ontdekt had.

Raffles bestelde twee glazen ale en begon toen zijn gewaande collega met de grootste voorzichtigheid en scherpzinnigheid uit te vragen.

— Weet jij, wat er eigenlijk te bewaken valt in het Bankgebouw?

— Natuurlijk, riep de agent uit. Wij moeten toch weten wat of de zaak was. Maar van het bedrag weet ik niets. Heb jij misschien vernomen hoe groot dat is?

— Precies weet ik het niet, antwoordde Raffles, onverschillig, maar naar het aantal kisten te oordelen, schat ik het op een paar miljoen pond.

— O, het is vast veel meer, riep de agent uit. Ik heb de kisten geteld, toen wij ze naar de safe moesten begeleiden en ik daarbij met de andere kameraden dienst had. Hoeveel denk je dat het er zijn?

— Nu, misschien wel twintig of dertig.

— Veertig, man. Niet minder dan veertig.

— Goelemorger, antwoordde Raffles, Veertig kisten goud. Ja, dan moet het bedrag ook veel hoger zijn dan ik zoëven noemde. Nu, dan mogen ze wel goede maatregelen nemen om het op zee te beveiligen.

— O, er gaan op de « Columbia », behalve inspecteur Sullivan, nog tien detectives mee.

De ogen van Raffles hadden geschitterd, toen de naam werd genoemd van het schip, dat het goud zou overbrengen.

— Ik vind het nogal onvoorzichtig, dat men de naam bekend heeft ge-

maakt van het schip, waarmede het goud vervoerd wordt, zei hij.

— O, maar dat weet ik ook maar bij toeval, antwoordde de agent, dom lachend. Ik stond toevallig naast de deur van het cabinet van de directeur, toen hij er met Sullivan over sprak. Behalve de inspecteur, weten alleen de detectives, die met hem mee gaan, de naam van het schip.

Na nog enige tijd over onverschillige dingen te hebben gepraat, verlieten de twee mannen het café en namen voor de deur met een handdruk afscheid.

In de eerste de beste courantkiosk kocht Raffles een nummer van de « Times » en zocht toen snel de rubriek « Scheepstijdingen » na.

Spoedig had hij gevonden wat hij zocht.

De « Columbia », van de White Star Line, vertrok over twee dagen van Southampton naar New York.

— Dan hebben wij maar juist voldoende tijd om een plan op te maken, mompelde Raffles bij zichzelf. Het zal zaak zijn, om niet te treuzelen, anders zal de buit mij zeker ontgaan.

Hij riep een taxi aan en liet zich tot aan het begin van het Regents Park brengen, dat zich achter de villa in Cromwellstraat uitstreckte.

Daar zond hij de auto weg en begaf zich te voet naar een kleine deur in de hoge muur, die het park omringde, en die in een eenzame straat uitkwam.

Hij belde op een bijzondere manier aan en een paar minuten later werd de deur opgedaan door Brand.

Snel gingen de beide mannen door een achterdeur de villa binnen, zonder dat een der bedienden hen had gezien.

— Wel, ben je tevreden over het resultaat van je tocht? vroeg Brand, zodra de beide vrienden weer in de slaapkamer van Lord Aberdeen waren.

— Om te beginnen weet ik wanneer het goud vervoerd wordt, namelijk overmorgen.

— Met welk schip?

— Met de Columbia van de White Star Line.

— Hoe laat?

— Om acht uur 's avonds.

— Dan hebben wij niet veel tijd meer over om een plan te beramen.

— Heel weinig tijd.

Brand dacht even na en hernam toen:

— Ik geloof niet, dat de onderneming bepaald gemakkelijk is.

— Zeg maar gerust, dat zij tot de moeilijkste behoort, die wij tot nog toe op touw hebben gezet, gaf Raffles toe.

De beide vrienden begaven zich nu naar de bibliotheek en namen plaats aan de grote ronde tafel in het midden.

Raffles nam een sigaret uit het kistje dat op een klein tafeltje stond en zei, nadat hij met welbehagen een zware rookwolk had uitgeblazen:

— En laat nu eens horen hoe jij de zaak zou aanpakken.

— Wel, zei Brand, ik zie het zo: Het vervoer heeft plaats half te land en half te water, waarbij het begrip helft natuurlijk wat ruim moet worden genomen, daar de zeereis verreweg de langste is, en ook het langste duurt.

— Toegegeven.

— De reis te land is weer in tweeën te verdelen, namelijk die van Londen naar Southampton en die van New York naar Ontario. En nu doet zich allereerst de vraag voor of het veiliger en gemakkelijker is, een of meer van de kisten gedurende het vervoer te water, dan wel te land in te pikken.

— Hoe denk jij er over?

— Dat is niet zo een, twee, drie te zeggen, omdat ik de omstandigheden niet ken, waaronder het vervoer plaats heeft.

— Het is niet aangenaam om je er aan te herinneren, maar je zult nog wel weten, dat wij ons een paar maanden geleden lelijk in de vingers hebben gesneden, met een poging om ons van het goud meester te maken, waarvan de Radja van Cowpur een afgodsbeeld zou laten maken.

— Ja, hernam Raffles lachend, toen zijn wij met de kous op de kop thuis gekomen. Sullivan is ons bij die gelegenheid te slim af geweest, dat moet ik tot zijn eer bekennen.

— En hij zal dus nu, nadat er een zo betrekkelijk korte tijd is verlopen na dat voorval, zijn maatregelen nog

wel verscherpt hebben.

— Dat ben ik volmaakt met je eens, Charles, zei Raffles, vol aandacht de rook van zijn sigaret nakijkend. Hier in Engeland hebben we niet veel kans.

— Blijft als tweede mogelijkheid, het vervoer te land in Amerika, maar ook daar lijkt een beroving van de trein mij uiterst gewaagd, omdat wij er de plaatselijke gesteldheid niet voldoende kennen en niet beschikken over die hulpmiddelen, die ons hier ten dienste staan. Bovendien is de tijd van voorbereiding daartoe veel te kort.

— Volkomen juist, zei Raffles met een korte hoofdknik.

— En zo blijft er dus niets anders over dan te proberen een deel van het goud op zee aan zijn bestemming te onttrekken en van eigenaar te doen veranderen. Maar je zult het mij wel toegeven, dat we ook dan op de grootste moeilijkheden zullen stuiten.

— Dat geef ik je toe, Charles. En toch geloof ook ik, dat dit onze enige kans is. Te land behoeven wij het dikmaal werkelijk niet te beproeven, en hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik begin in te zien, dat het op zee wel zal gaan.

— Maar hoe dan toch? riep Brand uit. Wij kunnen toch beiden niet als passagiers meegaan, ieder een kist onder onze arm nemen, daarmee overboord springen en naar de kust zwemmen?

Raffles schoot in een lach.

— Ik erken, dat daaraan enige bezwaren verbonden zijn, zei hij. Maar er zijn nog wel andere middelen dan die.

— Ik ben nieuwsgierig ze te verneemen.

— Wij kunnen het schip volgen.

— Met een van de motorboten?

— Juist, bijvoorbeeld met onze « Zeearend », die zo snel is, dat zij zonder enig bezwaar om een mailboot zou kunnen heendraaien, al liep die met volle kracht.

— Inderdaad onze « Zeearend », zou ook wat grootte betreft, goed voor het doel geschikt zijn.

— Maar wij kunnen die boot van vijftig ton onmogelijk bevoeren.

want op het laatste ogenblik zou toch een onzer aan boord van de « Columbia » moeten overgaan.

— Daarom ben ik dan ook van plan Henderson mee te nemen en zijn wij dan dus met z'n drieën. Dat wil zeggen, wij zullen dat pas op het laatste gedeelte van onze reis zijn, nadat wij een paar kisten van het goud zullen hebben overgenomen.

— Hoe bedoel je dat precies? vroeg Brand verbaasd.

— Eenvoudig dit: jij begeeft je aan boord en Henderson en ik volgen het schip met de « Zearend ».

— Moet ik als passagier medereizen, vroeg Brand vol spanning.

— Neen, als stoker.

— Als stoker...?

— Vind je dat zo gek? Dan ben je het dichtst bij de ruimen en kunt dus ook het gemakkelijkst onderzoek doen naar de plaats, waar het goud zich bevindt. Voor wij in zee steken zal ik nog wel gelegenheid hebben mij nauwkeurig op de hoogte te stellen omtrent de vorm en het uiterlijk van de goudkisten, maar opdat wij ook deze keer niet nogmaals in de knoei komen, zou ik je willen verzoeken de kisten eerst eens aan de tand te voelen, voordat je er mede doet wat ik je aanstonds zal zeggen, wat je er mee doen moet.

— Dus stoker, zei Brand, maar dan moet je mij eens zeggen, hoe ik dat doen moet, want het spreekt toch vanzelf dat de bemanning van de « Columbia » al geheel is aangemonsterd.

— Natuurlijk. Maar een van de stokers zou wel eens op het laatste ogenblik ongesteld kunnen worden, en dan zou je veel kans hebben om zijn plaats in te nemen, voorzien van een magnifiek vals getuigschrift, ondertekend door de directeur van de Bank van Engeland.

— Houd op, Edward, houd op, riep Brand uit. Het begint mij te duizelen. Een van de stokers wordt ziek en ik krijg een aanbeveling van de directeur van de Bank?

— Vind je dat alles zo moeilijk? vroeg Raffles kalm. Mij dunkt, dat wij vroeger wel eens voor heter vuren gestaan

hebben.

— Maar beste Edward, zo'n aanbeveling moet toch geschreven zijn op het particuliere briefpapier van de directeur.

Raffles stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

— Op dergelijk papier, bijvoorbeeld? vroeg hij bedaard, terwijl hij enige keurig opgevouwen vellen papier uit de portefeuille haalde en voor Brand neerlegde.

De jonge man ontvouwde ze en keek zijn vriend met open mond aan.

— Hoe kom je aan dat briefpapier? vroeg hij eindelijk.

— Een paar maanden geleden heb ik die velletjes eens uit het bureau van de directeur weten weg te nemen, toen ik hem over een zaak betreffende enige investeringen kwam spreken. Ik dacht dat komt mij altijd wel eens te pas en nu zie je, dat ik niet verkeerd gedacht heb.

— Ik vind het reusachtig, mompelde Brand.

— Met de aanbeveling zouden we dus klaar zijn, maar nu de stoker?

— Laat dat maar gerust aan mij over, zei Raffles. Ik zal mij morgen als een vakgenoot bij hem voordoen en een whiskey soda met de goede man gaan drinken, dat hem volstrekt geen nadeel zal berokkenen, maar hem toch voor een dag of drie, vier buiten staat zal stellen, om zelfs een vingerlid te verroeren. En over drie dagen is de « Columbia » reeds in volle zee.

— Er begint al langzamerhand tekening in ons plan te komen, riep Brand verruimd uit. Nu begrijp ik alleen nog maar niet, hoe ik jou moet waarschuwen waar de plek in het ruim is, waar de kisten met goud zijn opgeslagen, zodat je bij mij aan boord kunt komen.

— Ik kom in het geheel niet aan boord, antwoordde Raffles kalm.

— Wát zeg je daar? riep Brand verwonderd.

— Precies, zei Raffles glimlachend. Ik kom niet bij jou, maar jij komt bij mij. Dat doen we zó: Je hebt zeker wel

eens van draadloze telegrafie gehoord? zei Raffles.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Je weet dat aan boord van de «Zeearend» zich een radiozender bevindt?

— Natuurlijk, zoals bijna alle schepen.

— Het zal je niet onbekend zijn, dat aan boord van de «Columbia» ook een marconist is?

— Ook dat weet ik.

— Jij kunt immers zo'n zender bedienen?

— Kan ik slapend.

— Welnu, dan is de zaak volgens mij afgedaan.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd en zei toen:

— Het kan aan mij liggen, maar ik geloof niet, dat ik je goed kan volgen. Voor zo ver ik weet is er in de cabine van de marconist altijd iemand aanwezig om het toestel te bedienen, dag en nacht.

— Ongetwijfeld, maar nooit meer dan één.

— Juist, maar denk je dat die man mij goedschiks van zijn toestel zal laten gebruikmaken om jou te waarschuwen?

— Geen haar op mijn hoofd enzo voorts. Maar wat men niet goedschiks doet, dat moet men dan maar kwaadschiks toelaten. Wacht een ogenblik, dan zal ik je het een en ander ter hand stellen, om de bedoeling hiervan duidelijker te maken.

Hij stond op en verliet het vertrek, Brand in de grootste verbazing achterlatende.

Enige ogenblikken later keerde Raffles terug.

Hij had een klein blikken doosje in de hand, dat hij voor Brand op tafel neerzette, en opende het.

— Wat zijn dat? vroeg hij.

— Wat nu weer, Edward? riep Brand half boos, half lachend uit. Dat zijn immers gewone sigaretten.

— Sigaretten zijn het, maar of ze gewoon zijn, betwijfel ik toch, hernam Raffles op eigenaardige toon.

— Wat is er dan voor bijzonders aan?

— O, niets anders dan dat zij degene die ze opsteekt en er een paar trekken aan gedaan heeft in een toestand van bewusteloosheid dompelen, die gedurende minstens drie of vier uren aanhoudt.

De ogen van zijn vriend begonnen te schitteren.

— Dat is zeker weer een geniale vinding van jou, Edward?

— O, je doet mij te veel eer aan, antwoordde Raffles bescheiden. Het is een mengseltje van geconcentreerde opium en chloroform, anders niet.

— Is het ongevaarlijk?

— Volmaakt ongevaarlijk. De bewusteloze wordt na verloop van de tijd die ik je noemde, vanzelf weer wakker.

— Maar de marconisten worden immers vrij vaak afgelost?

— Ja, op de grote mailboten, om de vier uren. Je hebt dus niets anders te doen, dan zorg te dragen, dat je het middel toepast op de marconist, die een paar minuten tevoren een collega heeft afgelost. Ik zal je er wel niet bij behoeven te zeggen, dat het niet anders dan 's nachts kan gebeuren.

— Maar zal ik als stoker aan dek kunnen gaan?

— Daar is geen denken aan. Je weet net zo goed als ik, dat het machinepersoneel streng verboden is om zich naar de bovenste dekken te begeven. Je neemt dus in je koffer een behoorlijk pak mee, zodat je je als reiziger kunt voordoen.

— Maar als de marconist me nooit gezien heeft.

— Wat zou dat?

— Het komt herhaaldelijk voor dat de kapitein van het schip en de andere officieren bij de overtocht naar en van Amerika de passagiers pas vijf minuten voor de ontschepping te zien krijgen, omdat de ongelukkigen in hun hut worden vastgehouden door een kwaan, waartegen helaas nog geen afdoend middel is gevonden.

— Begrepen. Tot zover is alles okay. Ik bedwelm dus de marconist en waarschuw jou des nachts met het seintoe-stel. Jij nadert met de boot in het duister, en de rest is mij ook duister.

— Ik erken, dat dan de grote moei-

lijkheid pas begint, zei Raffles, ik ben natuurlijk van het standpunt uitgegaan, dat als je mij gewaarschuwd hebt, jij de plaats van de goudkisten op een prikk weet. Waarschijnlijk worden ze bewaakt maar met die sigaretten zul je het met de bewakers ook wel klaar spelen, als ze er mochten zijn. Welnu, met behulp van een paar dikke touwen laat je door een van de laadluiken, die, zoals je weet maar een meter of anderhalve meter zijn enige kisten zakken, totdat zij zo ongeveer de golven bereiken, daar zullen wij ze dan vriendelijk in ontvangst

nemen. Henderson en ik.

De onderdelen van het plan bespreken wij later nog wel.

Brand stond op en legde zijn hand op de schouder van zijn vriend.

— Ik bewonder je, zei hij.

— Hoe zo?

— Omdat je dat hele plan weer in minder dan een kwartier schijnt te hebben uitgedacht.

— O, dat is een soort ingeving, amice, zei Raffles luchtig. Maar uitdenken is nog iets anders dan uitvoeren en bij dit laatste reken ik op jou.

HOOFDSTUK III

SIGARETTEN EN NOG WAT

Dezelfde dag had Raffles zich de moeite gegeven zich nogmaals als politieagent te verkleeden en was opnieuw naar de bank gegaan, waar hij er in geslaagd was de kisten te zien te krijgen, waarin het goud werd vervoerd.

Hij prentte de cijfers en letters van een half dozijn kisten in zijn geheugen en noteerde deze, zo gauw hij het gebouw verlaten had.

In huis teruggekeerd, tekende hij voor Brand het model van de kisten af en beschreef ze hem ten overvloede nogmaals tot in de minste kleinigheden, nadat hij hem het papiertje overhandigde, waarop hij de letters en de cijfers had geschreven.

Omstreeks twee uur in de namiddag liet Raffles Henderson komen.

— James, zei hij, zodra de reus het vertrek was binnengetreten, overmorgen gaan wij een zeer leuk avontuur ondernemen, waarbij we je hulp nodig hebben.

— Ik ben blij het te horen, mylord, antwoordde Henderson, terwijl hij al zijn schitterende tanden vertoonde.

— De « Zeearend » ligt op het ogenblik te Hull?

— Ja, mylord, daar is de boot na ons laatste zaakje blijven liggen.

— Ga daar de boot onmiddellijk halen. Hier heb je geld voor de reis. Er gaat over drie kwartier een sneltrein van het Victoria station. En hier heb je een machtiging, voorzien van mijn handtekening, geheim zegel en 't wachtwoord, dat je aan de oude Prendergast moet overhandigen. Zonder dat, weet je wel, zou hij je de boot niet afstaan, al zou je hem in stukken scheuren, denk daar om.

— Allright, mylord. En waar moet ik de boot heenbrengen?

— Naar het boothuis aan de Theems, bij de Charing Cross Pier, hier heb je de sleutel.

— Is er haast mee, mylord?

— Grote haast. Je kunt wel uitslapen wanneer je terugkomt, want al vaar je op volle kracht, dan kun je toch niet voor vier uur terug zijn. Gelukkig zijn de nachten helder.

— Nog iets anders te bevelen, mylord?

— Neen, James, dank je, meer niet.

De chauffeur boog en verliet het vertrek.

Een uur later zat hij in de sneltrein op weg naar Hull.

Raffles en Brand begaven zich tijds ter ruste en stonden reeds om

zes uur op, daar hun nog heel wat werk wachtte.

Nauwelijks hadden zij hun ontbijt beëindigd, of Henderson verzocht te mogen worden aangediend.

— Laat hem maar dadelijk binnenkomen, Gaston, zei Raffles tot de oude kamerbediende.

Even later trad de chauffeur het vertrek binnen.

— Wel, James? vroeg Raffles. Is alles in orde?

— Voortreffelijk, mylord, de oude Prendergast heeft voor de boot gezorgd, als was het zijn eigen kind.

— Mijnheer Brand gaat nu met je mee, om de draadloze zender te onderzoeken. Ik moet ook even weg en als ik terug ben, zal ik je mijn verdere bevelen geven. Heb je nog wat kunnen slapen?

— Drie uren, mylord.

— Dat is niet voldoende. Ga nog een paar uren rust nemen, nadat je de boot hebt nagezien, want morgen hebben we alle drie onze krachten nodig.

De chauffeur boog en verliet het vertrek.

— En wat ga jij doen, Edward? vroeg Brand, toen de chauffeur was heengegaan.

— Ik ga nu mijn vriend de stoker eens opzoeken, zei Raffles, het wordt tijd dat wij dat in orde maken.

— Hoeveel tremmers zouden er aan boord van de « Columbia » wel zijn, denk je?

— Daar heb ik al eens onderzoek naar gedaan. Het is niet zo'n erg groot schip. Er zijn tien stokers, die in twee ploegen van vijf man werken. Daarvan kan er natuurlijk niet één gemist worden. Dus dat is geen bezwaar. En zoek nu maar eens gauw de nodige kleren voor mij uit. Ik volg je naar de slaapkamer.

Brand had al gauw wat oude kleren bij elkaar gezocht en Raffles vermoedde zich met weergalozе vlugheid als kade-werker.

— Ik denk over een paar uren wel weer terug te zijn, zei hij.

— Tot straks dan.

Raffles haastte zich naar de Theems-

kade, waar hij zich aan boord begaf van een der kleine bootjes, die door geheel Londen varen, van het oosten naar het westen.

Hij stapte bij de Westminsterbridge af en pakte daar een bus, die hem binnen een half uur tot in het hartje van het Zuid oosten der stad bracht.

Het krioelde hier van kroegjes en kleine cafeetjes, die voor het merendeel door zeelieden bezocht worden.

Raffles ging het eerste het beste kroegje binnen en had binnen een kwartier tijds van de daar aanwezige matrozen en schippers de namen van twee der stokers van de « Columbia » vernomen, met hun persoonsbeschrijving erbij en hun woonplaats op de koop toe.

Zodra hij een en ander wist, betaalde hij zijn vertering en ging de straat weer op.

— Ik zal maar het eerst naar het adres gaan, wat hier het dichtst bij is gelegen, mompelde hij in zichzelf, ik ben hier vlak bij de Grange Road en de man woont in Southwark Road. Het kon niet mooier. Ik heb dus niets anders te doen dan weer een bus te pakken.

Juist naderde er een der grote tweedeks motorbussen.

Een kwartier later had hij het begin van Southwark bereikt.

— Daar hebben wij waarachtig alwéér een kroeg, zei hij tot zichzelf, juist tegenover het huis van de man, die ik moet hebben, het kon niet mooier.

Raffles ging het café binnen en bestelde een glas bier.

Van zijn plaats voor het raam kon hij juist de deur zien van het huis, waar de stoker woonde.

Er waren niet veel personen in het kroegje aanwezig en de waard kwam al gauw een praatje maken.

— Je bent niet uit de buurt, maat, zei de man, terwijl hij zijn gast onderzoekend opnam.

— Dat heb je goed gezien, baas, zei Raffles met een onvervalst Cockneyaccent.

— Zoek je werk?

— Hoe dat zo?

— Nou, in mijn etablissement ko-

men een heleboel schippers en schippersknechts moet je weten, het is hier een soort heurs bij me, zie je, zei de man niet zonder trots. Wie werk zoekt, moet maar in mijn maison komen.

— Dat treft dan, zei Raffles, want om je de waarheid te zeggen, ben ik op het ogenblik zonder baan.

— Wat ben je van je vak?

— Tremmer, al jaren lang.

— Dan kan Blacksmith van de overkant je misschien wel helpen.

— Wie is Blacksmith? vroeg Raffles.

— Dat is ook een stoker, die morgen met de « Columbia » moet uitvoeren.

— En komt die wel eens hier?

— Dat zou ik denken. Hij houdt wel van een borrel, zei de man. En meestal om deze tijd. Kijk, daar komt hij juist aan.

Raffles wierp een blik uit het raam en zag een man van een jaar of veertig in een pilow broek en blauwe jekker gekleed, langzaam op het cafeetje toestappen.

Hij was een grote, ruwe kerel, met een vrij ongunstig gelaat.

Zodra de waard hem zag, zei hij:

— Blacksmith, hier zit er een van je vak, man. Hij is zonder werk, vervolgde de waard. Misschien kun jij hem wel aan een baantje helpen.

— Dat weet ik nog zo zeker niet, antwoordde Blacksmith knorrig.

— We kunnen er in ieder geval eens over praten, maat, zei Raffles, terwijl hij met een uitnodigend gebaar naar de overzijde van de tafel wees.

Blacksmith liet zich op de stoel aan de andere kant van het tafeltje vallen en keek de man tegenover zich aandachtig aan.

— Zo, zo, dus jij bent zonder werk, zei hij eindelijk. Zeker niet lang? Want je ziet er nog niet erg afgestroopt uit.

— Bijna een maand.

— Dat is een hele tijd, hoor. En het is op het ogenblik niet zo gemakkelijk om wat te krijgen.

Raffles had intussen zijn sigarettenkoker uit de zak gehaald en de laatste sigaret genomen, die in de rechterhelft van de koker stak.

De linkerhelft was gevuld met de bedwelmende sigaretten, waarvan hij Brand verteld had.

De man tegenover hem keek met begerige blikken toe en snoof de geur van de sigaret die Raffles had opgestoken, met zichtbare goedkeuring op.

— Fijn spul, voor iemand die een maand zonder werk is, riep hij uit, nadat hij zijn glas whiskey met één teug naar binnen had geslagen.

— Van mijn zwager gekregen, die op een sigarettenfabriek werkt, loog Raffles voor de vuist weg. Steek op, maat, zei Raffles, terwijl hij de ander zijn sigarettenkoker voorhield.

Blacksmith nam een van de sigaretten uit de koker en stak op.

Met een lange teug haalde hij de rook naar binnen en blies ze door de neus weer uit.

— En zeg me nou eens, zei Raffles, of je niets voor me te doen weet.

— Laat ik eens prakkizeren, zei de stoker. Ik moet om vijf uur aan boord van de « Columbia » zijn. Wij beginnen om acht uur al stoom te maken, weet je. En eerst moeten de vuren nog voorzien worden. Als jij nou om die tijd aan de pier kunt komen, waar de schuit ligt, dan zou ik misschien een goed woordje voor je kunnen doen bij de tweede machinist. Maar zeker kan ik je niets beloven, want ze hebben bij deze reis erg nauw toegekeken op het personeel. Waarom weet ik niet. Zeg, die sigaret is toch wel erg zwaar hoor, zo viel hij zichzelf in de rede.

Terwijl het tweetal zat te praten, had de waard zich bemoeld met enige nieuwe bezoekers en van dat ogenblik af geen acht meer geslagen op de beide mannen aan het raam.

Raffles, die meer dan voldoende wist, achtte de tijd gekomen om te verdwijnen. Hij wist dat de ongesteldheid van Blacksmith pas over een paar uren zou beginnen, dat wil zeggen een uur voor het tijdstip, waarop hij zich aan boord van de « Columbia » moest bevinden.

Alles scheen hem deze keer mee te lopen.

Hij wist dat Blacksmith zich dadelijk zo beroerd zou voelen, dat er geen

sprake van kon zijn, dat hij aan boord kon gaan.

Hij zou echter natuurlijk dadelijk een zijner bloedverwanten naar het kantoor van de White Starline zenden, om daar van zijn ziekte kennis te geven, daar hem anders een zware boete dreigde.

Raffles was voornemens van die omstandigheid gebruik te maken.

Hij hoorde de man nog enkele minuten uit, waarbij hij vernam, dat hij getrouwd was en een groot gezin had, besloot in zichzelf de stoker later ruimschoots schadeloos te stellen voor zijn onvrijwillige dienstweigering en betaalde vervolgens de vertering, waarop hij snel het kroegje verliet, op een omnibus sprong, daarna een taxi nam, en een uur later weer in de bibliotheek van zijn huis in Cromwellstreet zat.

Brand zat daar geduldig op hem te wachten.

— Alles goed gegaan? vroeg hij.

— Beter dan ik durfde hopen, antwoordde Raffles vrolijk. Alles is mij meegelopen, en als ik het zelf had mogen regelen, zou ik het niet beter hebben kunnen uitzoeken.

— Dus je hebt de stoker gevonden, en hem je sigaretje te roken kunnen geven? En weet je ook wanneer hij aan boord van de « Columbia » had moeten zijn?

— Om vijf uur.

— En je bent er zeker van dat onze man daar niet zal zijn op de bepaalde tijd?

— Zo zeker als op het ogenblik de zon schijnt.

— De maatschappij zal dus een stoker te kort komen?

— Precies en jij kunt je dus gaan aanmelden.

— Het is nu half vier.

— Je hebt dus juist de tijd, je te vermommen. Intussen zal ik even de aanbeveling van die directeur van de Engelse Bank voor je gaan klaar maken.

De beide vrienden verlieten het vertrek. Raffles teneinde met weergalozе bekwaamheid een nagemaakte aanbeveling van de bankdirecteur te typen

en de handtekening van deze functionaris te imiteren. Brand om zich in zijn slaapkamer in het pak van stoker te gaan steken en zijn gelaat onkenbaar te maken.

Er was nog geen kwartier verstreken, of Raffles trad de kamer van zijn vriend binnen, die juist de laatste hand aan zijn vermomming legde.

Raffles nam hem onderzoekend op en bromde goedkeurend.

— Heel goed zo, zei hij, de ander op de schouder kloppend.

— Hoe kan het ook anders, met zulk een leermeester, antwoordde Brand lachend.

— En nu de laatste instructies, waarvan het welslagen van onze onderneming zal afhangen, zei Raffles, terwijl hij een stel zeekaarten uit een lade nam, en deze op een tafel uitspreidde.

— Ik ben van mening, zo begon Raffles, dat onze kleine onderneming niet moest aanvangen alvorens de « Columbia » haar weg ongeveer voor de helft heeft afgelegd, en wel om verschillende redenen.

— En die zijn? vroeg Brand, terwijl hij zich vol aandacht over de kaarten boog.

— Ten eerste zul je minstens drie dagen nodig hebben om je op het schip te oriënteren, om er de weg goed te leren kennen, om kennis te maken met de mensen die je nodig hebt, en om de plek uit te vinden, waar in het ruim het goud bewaard wordt.

— Accoord!

— Ten tweede moeten wij zo weinig mogelijk op de vingers worden gekeken op het ogenblik, dat wij de kisten overladen. Wij mogen er niet op rekenen, dat er op vijftig mijlen in de omtrek geen schip te bekennen is, want de Atlantische Oceaan is op dat punt overal druk bevaren.

— Ook dat ben ik met je eens.

— Verder moet ik de ruimte hebben, voor het geval wij soms achtervolgd mochten worden. Kortom, alles pleit er voor, dat de operatie niet kan ten uitvoer worden gebracht voor de « Columbia » drie dagen in zee is. Laat ons nauwkeurig zijn het schip vertrekt

dinsdagochtend om acht uur. Welnu, ik reken er op dat in de nacht van donderdag, de « Columbia » zich op 31 graden westerlengte en 42 graden noorderbreedte zal bevinden. Ruw geschat, omdat ik wel begrijp, dat wij het niet op enkele mijlen na precies kunnen aangeven.

— Dat spreekt van zelf. En het doet er ook niet veel toe, want de draadloze weet je overal te vinden.

— Juist. En dat is in dit geval heel practisch, omdat ik mij met de motorboot natuurlijk niet mag laten zien, om achterdocht te vermijden.

— Ongetwijfeld. Voorzichtigheid is geboden.

— Heb je lengte en breedte die ik je opgaf genoteerd? vroeg Raffles.

— De cijfers staan al in mijn notitieboekje maar het was niet nodig, want zij zijn voorgoed in mijn geheugen gegrift.

— Nu, de rest weet je, en ik behoef verder niets anders te doen, dan je tot de grootste voorzichtigheid aan te manen.

— Ga je met mij mee naar het bureau van de White Star Line?

— Ja, want ik moet dadelijk weten,

of je al of niet wordt aangemonsterd. Wij zouden het gehele plan gerust kunnen opgeven, als je wordt weggestuurd. Maar in het tegenovergestelde geval kom je mij direct bericht brengen in een der vele kroegjes, die daar in de buurt zijn, en die wij samen zullen uitzoeken. Onmiddellijk daarna vertrek ik met de « Zearend » naar Southampton, want er is geen ogenblik te verliezen.

— Nu, laat ons dan maar gauw gaan, zei Brand. Zou de maatschappij het al weten, dat je stoker wegens ziekte niet mee kan gaan?

Raffles keek op zijn horloge.

— De eerste verschijnselen van de ziekte doen zich juist op dit moment voor. De man zal waarschijnlijk onmiddellijk een boodschap naar het aanmonsteringsbureau zenden, die daar over een half uur kan zijn. Je moet dus zorgen, dat je er over twintig minuten bent. Ze zullen je dan natuurlijk wegsturen, maar als je wat lang weet te zeuren, dan kan die boodschap komen juist als je daar bent.

— Uitstekend. Vooruit dan maar. Aan het werk.

— Aan het werk.

HOOEDSTUK IV

BRAND VOOR « HETE VUREN »

Twintig minuten later trad een man aarzelend het bureau van de White Star Line binnen, zijn pet verlegen in de handen draaiend, en schuw om zich heen ziende.

Die man was Charles Brand.

Een portier kwam op hem toe.

— Wat zoek je hier? vroeg hij bars.

— Ik zou alstublieft de directeur van het aanmonsteringskantoor willen spreken, antwoordde Brand.

— Toch niet voor de « Columbia »? Daar zijn ze compleet, man, zei de portier.

— Laat u het me toch maar eens

proberen, mijnheer, zei Brand op nederige toon. Ik ben al weken zonder werk.

De portier liet zich vermurwen door de smekende blik, die de stoker op hem wierp, en wees hem de weg naar het kantoor, waar een aantal klerken druk bezig was.

De afdelingschef, een vriendelijk bejaard man, kwam naar Brand toe, en vroeg wat er van zijn verlangen was.

— Ik ben stoker van beroep, mijnheer, en zou me graag laten aanmonsteren, als het kon voor de « Columbia » maar als dat niet gaat voor een ander

schip. Ik ben al drie weken werkloos.

De chef schudde het hoofd.

— Ik denk niet, dat wij je kunnen helpen, vriend, zei hij. De bemanning van de « Columbia » is compleet, evenals die van onze andere schepen, voor de eerst volgende twee maanden.

De gewaande stoker boog treurig het hoofd.

— Dat is heel erg, mijnheer, zei hij zacht. En ik had nog al zulke goede getuigschriften.

— Van wie? vroeg de bureauchef.

— Van de directeur van de Engelse Bank, mijnheer. Ik ben drie jaren als hoofdmachinist in de centrale van de Bank werkzaam geweest, maar ik kon het zware werk niet volhouden. De diensttijd was daar van twaalf tot veertien uur, ziet u.

— Laat eens zien dat getuigschrift, zei de chef.

Brand haalde het vervalste getuigschrift te voorschijn.

De chef bekeek het aandachtig. Het stuk was zo voortreffelijk nagemaakt op papier van de Bank, dat de man zelfs geen seconde aan de echtheid twijfelde. Hij krabde zich achter de oren en zei:

— Het is wel jammer heb je al meer gevaren als stoker?

— O ja, mijnheer, zei Brand haastig.

— Zo, zo... ja, het is heel jammer... ik...

Op dit ogenblik kwam er een klerk op hem toe, die hem een boodschap in het oor fluisterde.

Brand had oplettend toegezien, en aan het gelaat van de chef dadelijk bemerkt, dat de klerk de boodschap van de zieke stoker overgebracht had. Hij liep langzaam naar de deur als iemand die zijn pogingen opgeeft. Maar hij had nog maar een paar stappen gedaan, toen de bureauchef hem terugriep.

— Luister eens, Wilson, misschien is er toch wel kans, dat wij je kunnen gebruiken. Wij krijgen daar zoëven bericht, dat een van onze stokers plotseling ziek is geworden, en in de onmogelijkheid verkeert, deze reis mee te maken.

Met een verheugd gelaat kwam Brand

snel naderbij.

— Dat is wel een gelukkig toeval voor mij, mijnheer, zei hij.

De chef wierp een blik op het papiertje, dat de klerk hem had overhandigd en zei toen:

— De dokter gelooft dat 't een lichte zenuwaandoening is, die over een paar dagen wel weer voorbij kan zijn, maar daar kunnen wij niet op wachten.

De chef had intussen Brand onderzoekend aangekeken.

— Denk je dat je dat zware werk zult kunnen doen? vroeg hij.

— O vast, mijnheer, antwoordde Brand snel, al zeg ik het zelf, ik ben nu weer zo sterk als een paard en zo gezond als een vis en bovendien heb ik dat werk toch al meer verricht, al is het ook op andere schepen geweest.

— Nu, de tijd is te kort om die met praten te verdoen, zei de bureauchef, wij kunnen niemand missen van onze tien stokers. Je getuigschrift is in orde. Ga maar gauw naar het kantoor hiernaast met deze klerk; je bent aangemonsterd.

Even later stond Brand weer op straat met het aanmonsteringsformulier in zijn zak, dat hem de toegang tot het goudschip zou verzekeren.

Hij ging, zoals afgesproken, direct naar een van de kroegjes in de buurt, waar Raffles, vermomd als kadewerker, hem wachtte.

De gelagkamer was op dit uur van de dag slechts spaarzaam bezocht en de vrienden konden gemakkelijk enkele zacht geluisterde woorden wisselen.

— Alles is zeker in orde? vroeg Raffles, ik behoef maar naar je gezicht te kijken.

— Ja, alles is okay, antwoordde Brand ik heb mijn aanmonstering in mijn zak en bovendien een half pond sterling als voorschot.

— Haast je dan maar, en ga dadelijk naar het station, want over ruim vijf kwartier vertrekt je trein.

— Ik zie, dat wij niet eerst naar huis behoeven te gaan en dat jij hier mijn koffer al hebt gebracht. Alles wat wij nodig hebben zit er toch in?

— Er is niets vergeten.

— Alles wat gevaarlijk is en wantrouwen zou kunnen wekken als het bij ongeluk werd ontdekt, draag ik op het lichaam bij mij, ofwel het is verborgen in de dubbele wand van het deksel van de koffer.

De beide vrienden verlieten de kroeg en wachtten, totdat er een onbezette taxi voorbijkwam. Toen namen zij afscheid van elkaar.

Brand wenkte de chauffeur en ruim een half uur later was het station bereikt.

Hij gaf zijn koffer als passagiersgoed aan en zocht zich een plaatsje in een derde klasse coupé uit.

Hij had nog een kwartier voor zich, voor de trein vertrok.

Hij keek uit het portier naar het druk gewoel op het perron, toen zijn aandacht plotseling getroffen werd door de verschijning van een half dozijn perronwagens, die met kisten beladen waren, waarvan het gewicht blijkbaar zeer zwaar was.

Iedere wagen werd door twee mannen getrokken, terwijl er nog vier achter liepen en met hun zessen hadden de kerels nog moeite genoeg om hun vracht over het perron te rollen.

Iedere wagen was vergezeld door twee mannen, in wie het scherpe oog van Charles Brand onmiddellijk beambten van de Londense veiligheidsdienst herkende.

— Wel, wel, mompelde de jonge man in zich zelf, ik geloof waarachtig, dat het toeval mij daar in aanraking heeft gebracht met de miljoenen die naar de Verenigde Staten gaan. Ik kon het niet mooier hebben getroffen en zal die kistjes goed in het oog houden.

Hij leunde uit het portier en kon zien, hoe de kisten een voor een in een speciale goederenwagen achter de tender werden geladen.

Terwijl hij naar zijn plaats terugging, mompelde Brand in zichzelf:

— Men kan onmogelijk zeggen, dat zij de hand lichten met hunne voorzorgsmaatregelen. Wij hebben er goed aan gedaan, maar niet een poging te wagen, het goud uit de trein te stelen, want dat zou vast zijn mislukt.

Hij zat nauwelijks in de coupé, waar intussen nog twee andere reizigers plaats hadden genomen, of de trein zette zich in beweging.

Brand ging voor het portier staan en keek naar het perron.

Op de plek waar zoëven de politieagenten gestaan hadden, was nu niemand meer te zien.

— Ik geloof waarachtig, dat zij die ordebewaarders toch allemaal hebben meegenomen, mompelde de jonge man in zichzelf. Nu, zij zullen in Southampton in ieder geval wel worden achtergelaten. Trouwens, dan krijg ik nog met twaalf detectives te doen en dat is ook geen kleinigheid.

Het was een sneltrein, nergens werd gestopt en Brand had nu gelegenheid zijn beide medereizigers wat beter op te nemen.

De een scheen een handelsreiziger te zijn, ofwel de vertegenwoordiger van een of andere fabriek, zoals ze heden ten dage worden genoemd, maar de andere vertoonde in zijn uiterlijk alle kenmerken van de zeeman.

Hij was een zware, vierkant gebouwde kerel, met een breed gelaat, met in het midden een kokkerd van een neus, van een fraai paars-rode kleur.

Brand had met zijn vlugge blik dadelijk de man, die tegenover hem bij het portier zat, getaxeerd. Op de harige, brede pols een groot getatoueed anker, een pruim achter de kiezen, en handen die getuigden van zware arbeid.

— Het zou mij niets verwonderen, mompelde Brand in zich zelf of die man is gewend, veel met een schop om te gaan. Alleen zeelieden laten zich met een anker tatoueren. Wat kan een zeeman die een schop hanteert anders zijn dan een stoker?

Toen hij tot deze gevolgtrekking was gekomen, wendde de man, die tegenover hem zat en tot dusverre uit het raampje had gekeken, zwiingend zijn gelaat naar hem toe en vroeg:

— Southampton?

— Ja.

— Columbia?

— Ja.

— Matroos? Sjouwer?

- Nee.
- Stoker?
- Je bijt er in.

Maar toen meende Brand dat de beurt aan hem was om een en ander te vragen en zo begon hij:

- Ook stoker?
- Ja.
- Voor de Columbia?
- Ja.
- Eerste reis?
- Neen, de tiende.
- Dan zul je het schip wel goed

kennen?

- Op een prik.
- Mooie schuit?
- Mooi, maar niet snel.

Daarmee was het gesprek voorlopig weer beëindigd.

Toen viel Brand plotseling iets in.

Hij stond op en haalde een klein bruin papieren pakje uit het net.

Hij opende het en haalde er een paar belegde broodjes en een vierkante fles whiskey uit.

Toen zette hij zich weer neer, om ongemerkt het gelaat van zijn medereiziger te bestuderen.

De broodjes schenen de man nog al onverschillig te laten, maar de whiskey fles had zijn volle belangstelling.

Brand tastte in een van zijn zakken en haalde daaruit een aluminium, inschuifbaar drinkbekertje te voorschijn, dat hij uit elkaar schoof en voor de helft met whiskey vulde.

De stoker volgde zijn bewegingen met zo veel aandacht, alsof Brand bezig was met een wetenschappelijke proef van het hoogste gewicht.

En toen de jonge man de inhoud van het bekertje naar binnen sloeg, smakte de stoker met de lippen als een hond, die zijn bek aflijkt als hij vlees ruikt.

Brand nam eerst schijnbaar geen notitie van al deze uitingen van begeerte, maar toen de man ongedurig op zijn bank op en neer begon te schuiven, kon hij niet langer veinzen niets te bemerken.

— Kan ik je soms dienen, maat, met een bekertje whiskey, om op onze kennismaking te drinken?

De stoker liet Brand niet eens be-

hoorlijk uitspreken, maar griste Brand 't bekertje uit de hand, en hield het bij.

Brand vulde het voor de helft en kon nauwelijks een glimlach onderdrukken, toen hij het teleurgestelde gezicht van de stoker zag.

Deze nipte even aan het bekertje en zijn stem klonk haast aangedaan, toen hij vol bewondering prevelde:

— Kameraad, ik heb in alle landen van de wereld borrels gedronken, ik heb whiskey gedronken in Archangel, oude klare in Schiedam, absinth in Marseille, maar dat alles is schoon water vergeleken bij dit goedje. Er gaat toch maar niets boven de echte onversneden Schotse whiskey.

De man zei dit met zulk een geestdrift, en keek zo smachtend naar de vierkante fles, dat Brand zei:

— Ik zal je nog eens inschenken, maar dan krijg je niet meer. Want het zou wat zijn, als je aangeschoten, op het schip kwam. Ze zouden in staat zijn om je direct terug te sturen.

— Dat hebben ze mij al een paar keer geleverd, bromde de stoker. En ik was toch niet dronken, waarachtig niet, ik had er een stuk of drie op. Niet de moeite waard.

— Niet de moeite waard, beaamde Brand, terwijl hij het bekertje nogmaals voor de helft vulde en zelf voegde hij er bij:

— Dat is iets om goed te onthouden.

De stoker goot de whiskey met een uitdrukking van zulk een verrukking op zijn gelaat in zijn keel, dat Brand een glimlach niet kon verbergen.

Hij pakte de fles weer in en begon met smaak zijn broodjes te verorberen.

Hij bood er een de stoker aan, maar deze weigerde en zei: « dat hij die kostelijke smaak niet wilde kwijt raken ».

De twee mannen begonnen nu een gesprek dat voornamelijk over schepen, af- en aanmonsteren en dergelijke zaken liep, waarvan Brand gelukkig goed op de hoogte was.

In de loop van dit gesprek vernam hij verschillende zaken, die hem bij de uitvoering van zijn plan van groot nut konden zijn. Zoals de indeling van het schip, de ligging en de grootte der

ruimen, de plek waar de machinekamers zich bevonden en andere dingen.

— Zo verliep de tijd vrij snel en binnen twee en een half uur had de trein de havenstad Southampton bereikt.

— Ga jij dadelijk naar het schip, maat? vroeg de stoker, die gedurende de reis reeds een grote vriendschap voor zijn jeugdige collega scheen te hebben opgevat.

— Brand antwoordde bevestigend, daar hij de kisten liefst niet uit het oog wilde verliezen.

— Maar wij behoeven pas over een uur aan boord te zijn om de vuren aan te maken.

— Wat zou dat? vroeg Brand.

— Wat dat zou? Dat wij nog tijd in overvloed hebben om een borrel te kopen. Aan boord krijg je niks, vergeet dat niet.

— Ik zou je raden, maat, om het kalm aan te leggen, zei Brand ernstig.

— Dat kun je wel aan mij overlaten, jongeheer, zei de stoker. Ik weet zelf wel wat ik verdragen kan. Dan zal ik je groeten. Tot straks aan boord van de « Columbia ».

Brand wuifde met zijn hand tot afscheid, nam zijn valies in de hand en laadde zelf, na zijn regu te hebben afgegeven, zijn koffer uit de bagagewagen op zijn nek en bracht deze naar de bewaarplaats voor de bagage om voorlopig vrijer in zijn bewegingen te zijn.

Toen hij zijn koffer had weggebracht vatte Brand post voor de ingang van het station.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Op lage wagens werden de kisten met hun kostbare inhoud onder toezicht van de meegereisde detectives, naar buiten gerold en voor het station op een vrachtauto geladen, die blijkbaar de komst van de trein had afgewacht.

Dat duurde tamelijk lang en Brand had tijd in overvloed om een kruier te huren en deze op te dragen zijn koffer weer uit de bewaarplaats terug te halen.

— Waar moet die koffer heen, mijnheer? vroeg de kruier toen hij terug was gekomen.

— Naar de aanlegplaats van de « Columbia », antwoordde Brand. Is dat hier ver vandaan?

— Dat gaat nog al, mijnheer, een minuut of tien lopen. U hebt niets anders te doen dan deze straat uit te lopen, en dan rechts af te slaan. De vierde pier, je kunt je niet vergissen, want de naam van de White Star Line staat met witte letters op een groot zwart bord geschilderd, aan het begin van de steiger.

— Dank je. Breng dan die koffer maar naar de pier en wacht mij daar. Ik heb hier in de buurt nog iets te doen.

De kruier tikte aan zijn pet en verwijderde zich met de koffer op zijn nek.

Juist werden de laatste goudkisten op de auto geladen, onder nauwkeurig toezicht van de detectives en de agenten van politie, die de nieuwsgierigen op een veilige afstand hielden.

Sullivan was er bij en keek scherp toe.

Op het ogenblik dat de auto met de kostbare vracht zich in beweging wilde zetten, sprong Brand in een taxi, na de chauffeur te hebben toegeroepen:

— Snel naar de aanlegplaats van de « Columbia ».

Een paar seconden later reed hij de kruier voorbij en binnen vijf minuten had de auto de pier van de White Star Line bereikt.

Reeds uit de verte kon Brand de witte schoorsteenpijp van de « Columbia », een niet groot, maar zeer fraai vaartuig, zien.

Op de plaats van bestemming aangekomen, dankte hij de auto af en wachtte kalm de komst af van de vrachtauto.

Het duurde niet lang, of deze kwam de kade oprijden, en zwenkte de brede houten aanlegpier op, tot vlak voor een brede gangway, die uit een der laadluiken naar de vaste wal was gebracht.

De agenten en detectives sprongen van de auto en zetten dadelijk dit gedeelte van de pier af.

Brand had zich echter zo dichtbij gedrongen, dat hij duidelijk alles kon waarnemen, wat er geschiedde.

Hij zag Sullivan het eerst de loop-

plank opgaan en aan boord van het schip een gesprek aanknopen met een rijzig man, die door Brand wegens zijn uniform en zijn zelfbewuste houding, voor de kapitein van het goudschip werd gehouden.

Toen boog de inspecteur zich over de verschansing en wenkte met de hand.

Dadelijk werd met de inscheeping van de goudkisten begonnen.

Brand had nog een half uur de tijd, voor hij zich moest melden, maar hij achtte het raadzamer, reeds nu aan boord te gaan.

Hij sleepte dus zijn koffer over de pier naar een tweede loopplank, die direct naar het voorste dek voerde en sjuowde er zijn koffer niet zonder enige moeite tegen op.

Brand liet zijn koffer voorlopig staan en ging op zoek naar de purser.

Hij had deze beambte vrij spoedig gevonden in het kantoor, waar hij gedurende de reis zijn administratie pleegt te voeren.

De man keek hem enigszins verbaasd aan en vroeg wat hij wenste.

Brand haalde zijn papieren en zijn aanmonsteringsbewijs uit zijn zak en overhandigde deze met enige beleefde woorden aan de purser.

— Ja, die papieren zijn in orde, zei deze officier. Je aanmonstering houd ik hier. Ik zal de chef-machinist even telefoneren. Hij bevindt zich op het ogenblik in de stookruimte.

Brand bedankte en begaf zich langs een aantal trappen naar het benedenste dek.

Daar vond hij na enig zoeken de smalle ijzeren wenteltrap, die naar de machinekamers voerde.

Hij klauterde vlug naar beneden, tot hij de ijzeren vloer van de stookruimte had bereikt.

Hier en daar brandde een gloeilampje, dat de ruimte van ijzer, vuur en staal zwak verlichtte.

Brand liep over het geribde plaatijzer, opende een smalle stalen deur en stond toen in de machinekamer.

Hier brandde ook het elektrische licht reeds en de chef-machinist, een kleine man, met een energiek, scherp getekend

gelaat, was bezig de machtige, glanzende machine na te zien.

Brand ging met zijn pet in de hand op de chef-machinist toe.

— Wie ben je, en wat kom je hier doen? vroeg deze verwonderd. Ik ken je niet.

— Dat wil ik wel geloven, chef, antwoordde Brand beleefd. De purser heeft mij naar u toegestuurd. Ik ben namelijk aangemonsterd in de plaats van de stoker Blacksmith, die plotseling ziek is geworden.

— Nu, dan heb je het wel gelukkig getroffen, zei de chef-machinist, want het is niet zo gemakkelijk om aan boord van de « Columbia » te worden aangemonsterd, en zeker niet voor deze reis, voegde hij er op veelbetekenende toon aan toe. Heb je goede getuigschriften?

— Uitstekende, chef. Men was er op het aanmonsteringskantoor ten minste zeer tevreden over.

— Nu, dan zullen wij het wel kunnen vinden samen, zei de chef kortaf. Is je bagage al aan boord, want over een half uur gaan wij de vuren aanmaken.

— Mijn koffer staat op dek, chef. U hoeft mij maar te zeggen waar mijn logies is, dan zal ik hem er heen brengen.

— Ga dan maar mee, ik zal je even de weg wijzen.

De chef-machinist veegde zijn handen aan een lap poetskatoen af en ging Brand voor door de machinekamer, door de stookruimte, en langs de ijzeren trap naar het vooronder.

Hij wees in het voorbijgaan op enige deuren en zei:

— Dit is het logies voor de tweede machinisten, dat daar is mijn hut, daar is het matrozenlogies en hier, deze deur rechts, dicht bij de trap, geeft toegang tot het logies voor de stokers.

Hij deed de deur open en Brand trad een vrij grote ruimte binnen, waar langs de wanden tien kooien waren aangebracht, telkens twee boven elkaar.

Het logies had één patrijspoot die lucht en licht moest verschaffen.

Met een snelle blik had Brand het vertrek opgenomen.

— En ga nu je koffer maar halen, want straks gaan wij aan het werk, zei de chef, terwijl hij zich verwijderde.

Bij het naar boven gaan ontmoette Brand nu reeds enige officieren en hofmeesters, maar deze namen in het geheel geen notitie van de gewaande stoker.

Brand sleepte zijn koffer de smalle trappen af en gaf hem een plaats onder een der onderste koolen.

— Ik zal hier nogal op de vingers worden gekeken, mompelde hij. Maar daar is misschien wel iets tegen te doen.

Hij had een blauwe overall uit de koffer gehaald en verwisselde van kleding.

— En nu moeten we maar hopen, dat ik niet al te veel flaters voor de vuren bega, bromde hij.

Hij wreef zijn handen nog eens over de stoffige vloer, ten einde ze niet doór hun blankheid te doen opvallen, en verliet toen het logies, na zijn koffer zorgvuldig te hebben gesloten.

In de stookruimte vond hij reeds een stuk of zes stokers aanwezig, die op de bevelen van de chefmachinist wachtten.

De chef kwam toelopen.

— Is Brain er nog niet? vroeg hij, de stokers vragend aanzien.

— Wij hebben hem nog niet gezien, chef, antwoordde een der stokers.

— Dan zit hij bepaald weer in een kroeg, bromde de chef ontevreden. Zou die kerel dat dan nooit afleren.

Brand begreep direct, dat Brain zeker de man moest zijn, met wie hij in de trein had kennis gemaakt, maar hij wachtte zich wel, zich de stoker tot vijand te maken door te verklappen, wat er voor het station was voorgevallen.

Het werk begon om de vuren gereed te maken.

Brand keek scherp toe en was op zijn beurt al gauw bezig, met een zijner collega's de haard, die hem was aangewezen, van kolen te voorzien.

Brand werkte als een paard en het zweet liep hem bij stralen over borst en gezicht, ongewend als hij was aan deze inspannende arbeid. De chef keek af

en toe naar hem en hij scheen tevreden te zijn.

Toen de haarden reeds luid brulden, kwam Brain de trap af, die naar de stookruimte voerde. De chef keek hem strak aan, en nam hem terzijde.

Brand verloor hem niet uit het oog, en zag duidelijk, dat Brain een geduchte schrobbering kreeg, die hij met gebukt hoofd, en een schichtige blik in de ogen onderging.

Toen de reus eindelijk werd vrijgelaten, en naar Brand toekwam, om zijn plaats aan de vuren in te nemen, zei hij zacht maar op dreigende toon:

— Heb jij me dat koopje geleverd, jongeheer?

Brand keek de stoker vlak in het gelaat en antwoordde:

— Dat had je verdiend, maat, maar ik kan je verzekeren, dat ik niets verklapt heb. Vraag het aan de kameraden.

— Zo. Dat is maar goed ook. Want ik weet niet of je er wel eens van gehoord hebt, maar Brain houdt niet van verklikkers, weet je.

Het werk ging intussen geregeld door.

Om elf uur precies werden de zes stokers, die de vuren hadden aangeemaakt, afgelost door de vier anderen, die voldoende waren om de vuren aan de gang te houden tot het schip de haven zou verlaten.

De chefmachinist kwam op Brand toe, toen deze de ijzeren trap naar zijn logies wilde opgaan.

— Luister eens, Wilson, zei hij, tot dusverre gaat alles goed.

— Dat doet mij genoegen, chef, antwoordde Brand verheugd.

— Je bent echter nog nieuwelings op de grote vaart, is het niet?

— Dat is zo, chef, ik heb nog nooit op een groot schip gevaren.

— Dan wil ik je maar even zeggen, dat het aan het stokerspersoneel streng verboden is, zich in hun vrije tijd op de grote dekken op te houden. Lees trouwens het reglement maar eens na, dat in je logies hangt, alleen het voordek, er staan zware boeten op overtreding van de reglementen, denk er om.

— Ik zal het onthouden, chef, zei

Brand beleefd, ofschoon hij minstens evengoed als de machinist wist, wat de regel op een groot schip is.

Hij liep vlug de trap op, en trad zijn logies binnen, waar zijn kameraden hem reeds voor waren gegaan. Daar verwisselde hij zijn smerig geworden overall tegen een fris, tot niet geringe verbazing van zijn makkers, die zulk een zindelijkheid niet gewend waren.

Vervolgens ging hij eens op onderzoek uit. Hij liep de trap naar het voordek op, en zag van daar, dat reeds enige reizigers zich aan boord begaven, die blijkbaar de nacht op het schip wilden doorbrengen.

De aanlegpier was schel verlicht door een aantal schijnwerpers en Brand kon goed alles waarnemen wat daar voorviel.

Hij bevond zich nu op het voorschip, te midden van een stapel kettingen, een aantal windassen en hopen touw, kisten, vaten en andere zaken, die in het ruim geen plaats hadden kunnen vinden.

In het midden bevond zich het grote luik van een der ruimen, daarachter de koekoek van het vooronder.

Meer naar voren verhief zich de grote laadmast, die gediend had om de zware lasten aan boord te hijsen.

Eensklaps voer een lichte schok door zijn lichaam.

Hij had, niet ver af, de motorboot van zijn vriend ontdekt, die zacht op haar anker reed, naast een machtige transatlantische stoomboot waarnaast zij geheel in het niet zonk.

— Raffles is op post, mompelde Brand. Alles hangt nu af van mij.

Nogmaals keerde hij zich om en tuurde naar de brug van de « Columbia ».

De kapitein wandelde langzaam met een andere scheepsofficier, blijkbaar de eerste stuurman, op en neer. Brand kon van zijn standplaats slechts hun bovenlijven onderscheiden.

Het sloeg twaalf uur op een naburige kerktoren.

Brand wierp nog een laatste blik op de « Zeearend » en ging toen weer naar beneden, om een paar uren welverdienende rust te nemen, die hem toekwamen na de inspannende en ongewende arbeid.

Toen hij zijn logies betrad, vond hij daar zijn vijf collega's reeds in diepe rust verzonken.

Hij ontkleedde zich snel en wierp zich in zijn kooi. Om zes uur de volgende ochtend zou hij zijn dienst weer moeten hervatten.

Brand viel spoedig in slaap en werd niet wakker voor een der stokers hem met een por in zijn ribben had gewekt.

— Opstaan, luie flikker, riep de man. Het is tijd.

Brand wreef zich de ogen uit en had aanvankelijk enige moeite om zich te herinneren, waar hij zich bevond en waarom hij zich daar bevond.

Toen sprong hij uit zijn kooi, waste zich in een teil, die voor dat doel was klaargezet en nam plaats aan de ruwhouten tafel, waar een kom dampende koffie en enige dikke sneden brood bij wijze van ontbijt hem wachtten.

Daarna begaf hij zich naar de stookruimte, ten einde zijn zware arbeid weer op te vatten.

Over anderhalf uur zou het schip vertrekken.

Brand wierp nog een snelle blik op de kade en meende daar de jonge inspecteur van Scotland Yard, Sullivan, te ontwaren, die met enige detectives scherp alle reizigers opnam, die de loopplank opgingen.

De machinisten waren ijverig in de weer bij de vuren en de machtige machine. Zij keken de ontzaglijke drijf-stangen nog eens na, smeerden de aslagers, vergewisten zich, dat de ollepotten goed gevuld waren en dreven de stokers onophoudelijk tot meerdere spoed aan.

De vijf vuren brandden alle vervaarlijk en de monden der stookhaarden leken op vulkaankraters, waarin men slechts door blauw glas kon kijken.

Zo naderde het tijdstip van vertrek.

De stoomfluit had twee maal geklonken en alle personen, die niets aan boord te maken hadden, bloedverwanten van reizigers, die nog een laatste afscheid van de hunnen waren komen nemen, hadden het schip verlaten.

De trossen werden losgegooid.

De stoomfluit slaakte een loeiende kreet.

De « Columbia » ging de haven verlaten.

Brand werkte vier uren aan één stuk en werd toen afgelost door de tweede ploeg.

Hij begaf zich dadelijk naar het voordek, na schone kleren te hebben aangeetrokken.

De « Columbia » had juist het Kanaal verlaten en de krijtrotsen van de kust van Engeland begonnen reeds te verdwijnen voor de ogen der talrijke landverhuizers, die over de verschansing geleund stonden en met droevige blik naar het land staarden, dat thans aan de horizon verdween, en dat zij misschien nimmer zouden terugzien.

Brand slenterde enige tijd rond en daar hij een scherp opmerker was, viel hem al spoedig een zonderling voorwerp op de voorplecht van het schip in het oog, dat met een groot stuk zeildoek was bedekt, hetwelk echter niet voldoende was, om voor een man als Brand zijn aard te verbergen: het was een klein snelvuurkanon.

— Dat is zeker een uitvinding van mijn vriend Sullivan, mompelde Brand in zichzelf. Ik zou wel blind moeten zijn, om niet te zien dat het heerschap dat daar zogenaamd onverschillig vlak bij het kanon over de verschansing léunt een kanonnier van de Britse Marine is, vermomd als een doodonschuldig tussen-dekspassagier. De kerel stinkt op een mijl afstands naar zijn twaalponder. Het schijnt, beste Charles, zo sprak hij zich zelf aan, dat je taak niet bepaald vergemakkelijkt wordt. Enfin, voordat dit gevaarlijke instrumentje op ons begint te vuren, hopen wij een goed eind uit de weg te zijn.

Hij liep verder en wierp een blik op de wandeldekken, waar het op dit ogenblik reeds zeer druk was.

Plotseling staakte hij zijn wandeling en keek aandachtig naar de brug.

— Zo... zo... mompelde hij. Onze vriend Sullivan brengt een bezoek aan de kapitein en schijnt het tamelijk druk met hem te hebben. Ik gaf een lief ding als ik wist, waar zij het over hebben.

Ziezo, en nu geprobeerd, iets meer te weten te komen van de plaats, waar de goudkisten verborgen zijn. Als ik dat niet nauwkeurig weet kunnen wij ons plan wel laten varen.

Brand verliet het voordek en begaf zich allereerst naar het stokerslogies, waar zich op dit ogenblik niemand bevond, daar al degenen, die vrij van dienst waren, zich hadden gehaast wat frisse lucht te scheppen en te genieten van de heerlijke zeelucht en de zonneschijn op het voordek.

Brand sloot de deur en haalde snel een rond, plat voorwerp uit zijn binnenzak, dat hij aandachtig bekeek.

Het was een zak van dik rubber, omgeven door een lederen omhulsel, in de trant van een voetbal. Er bevond zich een mondstuk aan, voorzien van een kraantje.

Uit een andere zak haalde Brand met grote voorzichtigheid een flacon, door mandewerk omgeven, teneinde het glas tegen schokken te beschermen.

Terwijl hij dit deed, bewogen zijn lippen, alsof hij een van buiten geleerd versje onhoorbaar herhaalde. Dit was het, dat hij in gedachten zei:

— Door een zeker poeder dat ik bij mij heb, in deze fles uitgestort, zal er zich een gas ontwikkelen, dat ik in deze gummi zak zal opvangen, en dat op een paar detectives van mijn kennis een uitwerking zal hebben, die hun nog lang na deze zal heugen. De vraag is maar, waar zich mijn goede vrienden ophouden. Maar als ik dat wist, dan wist ik tevens, waar het goud wordt bewaard.

Brand stopte de zak en de gevaarlijke fles weer zorgvuldig onder zijn kleren, en wilde het logies verlaten.

Maar nauwelijks had hij de deur geopend, of het geluid van stemmen deed hem snel het hoofd terug trekken en de deur op een kier open houden.

Hij had de stem van de chef-machinist gehoord, maar de andere wist hij niet thuis te brengen.

— Mag ik vragen wat u hier doet? hoorde hij de chef op verwonderde toon vragen, om er aan toe te voegen:

— Ik ken u niet.

— Ik zal u spoedig gerust stellen
sir antwoordde de andere stem. Hier
hebt u mijn legitimatiebewijs als detec-
tive van Scotland Yard.

De twee mannen gingen hierop ieder
huns weegs.

Brand schoot als de wind zijn san-
dalen met van touw vervaardigde zo-
len aan die hij in de stookruimte droeg
en ging de detective achterna.

Hij kon hem juist achter een hoek
in de smalle gang zien verdwijnen, en
sloop hem onhoorbaar na.

De detective, die niet het minste ge-
vaar vermoedde, liep snel door de geheel
verlaten gangen van het schip, daalde
een paar trappen af, en bereikte ten
slotte een lange, slechts spaarzaam ver-
lichte gang, die zich blijkbaar over
de ganse lengte van het schip uitstreckte,
en waarop aan weerszijden smalle dwars-
gangen benevens een aantal deuren uit-
kwamen.

Soms verloor Brand de detective even
uit het oog, maar dan liet hij zich door
de zware voetstappen van de politie-
man leiden, die hol door de ruimte klon-
ken.

Plotseling stond de detective stil.

Hij scheen enig gerucht te hebben
gehoord.

Argwanend keek hij in het rond.

Toen keerde hij, op de punten van
zijn voeten lopend, op zijn schreden te-
rug.

Maar het geoefende gehoor van zijn
achtervolger had hem horen aankomen.

Brand stond achter een dikke, houten
pilaar, juist aan de voet van de trap,
die hij achter de detective was afge-
daald.

Vlug als een haas beseffend, dat al-
les verloren zou zijn, als men hem thans
te zien kreeg en zou herkennen, snelde
Brand de trap weer op.

Maar nu wist de detective zeker, dat
hij iets verdachts gehoord had.

Op zijn beurt rende hij de trap op.

Op het eerste portaal zag hij een
flauw verlichte gedaante vliegensvlug
naar de tweede trap snellen.

— Vervloekt, snauwde hij. Ik ben na-
gegaan. Wat moet dat betekenen? Sta
stil, of ik schiet.

Maar wel verre van stil te staan,
sprong Brand met ongelooflijke vlug-
heid en bij twee, drie treden tegelijk,
de trappen op, en al gauw hoorde hij
de hijgende ademhaling van de politie-
beambte niet meer achter zich.

Hij snelde het stokerslogies binnen,
dat nog altijd verlaten was, en verwis-
selde vlug zijn sandalen, die hij onder
zijn kooi schopte, tegen zijn gewone
zware laarzen.

Juist was hij daarmee klaar, of hij
hoorde de detective, blazend en hijgend
als een lekke stoommachine de gang
insnellen, waaraan het logies gelegen
was. Hij greep een stuk krant, en wierp
zich op de kooi die zich vlak tegenover
de geopende deur bevond.

De detective stond, nog steeds achter
zijn adem snakkend, voor de deur stil.

Brand keek verbaasd van zijn lec-
tuur op.

— Wel, wat is er aan de hand? vroeg
hij onnozel. Waarom snuif je als een
kapotte blaasbalg?

— Heb je, heb je ook iemand voorbij
je deur zien passeren? stotterde de
politiebeambte. Een man die op sanda-
len liep?

— Ja, zoëven, antwoordde Brand voor
de vuist weg. Ik dacht, wat scheelt die
kwibus? Zeker zeeziek of pijn in zijn
buik.

— En heb je hem niet herkend?
vroeg de detective gretig.

— Herkend? herhaalde Brand spot-
tend. Man laat me niet lachen. De vent
was al lang weg, toen ik de deur uit-
kwam.

— Welke kant ging hij op?

— Ik zou zeggen, naar het voordek,
maar het kan even goed naar de stook-
ruimte geweest zijn, antwoordde Brand
onverschillig. Waar dient de holpartij
voor, als ik vragen mag?

— O, niets van belang, antwoordde
de detective terwijl hij zich van spijt
en woede op de lippen beet. Wel be-
dankt voor je inlichtingen.

En weg was de schatbewaarder.

— Dat was op het nippertje, dacht
Brand wijsgerig, zodra de detective ver-
dwenen was.

HOOFDSTUK V

HET GOUD VAN DE ONTARIO BANK

Een paar uren later hervatte Brand zijn zware arbeid voor de vuren.

Toen hij voor de tweede keer op die dag werd afgelost en het voordek betrad, was de duisternis reeds geruime tijd gevallen.

Brand leunde over de verschansing en keek over de donkere watervlakte.

— Dit de eerste dag, zei hij tot zich zelf. En d'arginds, onzichtbaar voor mijn ogen, dobbert de «Zeearend» en nu gaat Raffles zeker bij zich zelf na wat ik intussen heb kunnen doen. Is het veel? Is het goed, wat ik tot dusverre gedaan heb? Nu, ik mag zeggen, dat ik deed wat ik kon doen. Dat die stille op het laatste ogenblik achterdocht heeft gekregen is natuurlijk vervelend, maar het is, alles welbeschouwd, mijn schuld niet. Maar nu zal ik van-nacht toch eens proberen wat verder te komen. Ik moet bepaald eens een kijkje op het bovendek gaan nemen.

Aldus mediterend tuurde hij nog een poos over de golven en keerde toen naar het logies terug waar, zoals hij wel gedacht had, al zijn ploegkameran reeds in diepe rust waren verzonken.

Zonder enig gerucht te maken ging hij naar het toilet, waar hij zich schoon boonde en zich verkleedde. Hij stak zich in een net reispak, plakte zich een sierlijk snorretje aan en klemde een monocle in zijn oog.

Daarop wierp hij nog een blik in zijn handspiegeltje.

— Dat is voor 's nachts ruimschoots voldoende, mompelde hij. En nu het er maar op gewaagd.

Hij sloot met de grootste voorzichtigheid al zijn kleren weg, opende de deur, en keek rond.

Alles was doodstil. Slechts het dof gestamp van de machine was hoorbaar.

Snel doorliep Brand de gang, klom de trap op, maar sloeg daarop de weg naar de grote dekken in, die hij goed in zijn geheugen had geprent.

Hij kwam niemand op zijn weg tegen.

Na een laatste deur te hebben geopend, bevond hij zich vlak naast de brug, die zich als een donkere massa voor hem verhief. Hier en daar viel een lichtschijnsel over het glad geboende dek afkomstig uit de dekkajuiten.

Brand liep nu langzaam door, met de handen op de rug, als iemand die nog wat van de heerlijke zoele nachtlucht wil genieten. Zo kwam hij ten slotte voor een deur waarop het woord «Wireless» geschilderd stond.

— Aha, mompelde hij. Hier hebben wij dus het heiligdom van de marconist. Laat ons hier maar eens de kat uit de boom kijken.

Hij vatte op enige afstand bij de verschansing post, maar zo, dat hij de deur van de hut van de marconist in het oog kon houden.

Hij hoefde niet lang te wachten.

Om een uur in de nacht, toen alles op het schip stil was, en de meeste passagiers ter ruste waren, klonken er snelle schreden uit de richting van het grote promenadedek.

Daar naderde een jongeman in de uniform van marconist, die zijn collega kwam aflossen.

Hij opende de deur van de hut en Brand hoorde in de nachtelijke stilte duidelijk het volgende korte gesprek.

— Nog iets nieuws, James?

— Niets. Ik heb een uur geleden een telegram voor Sullivan moeten afzenden en een kwartier daarvoor een telegram van een schatrijke Yankee aan zijn vrouw in New York, om haar het belangrijke nieuws mede te delen, dat de meneer nog niet zeeziek was geweest.

Je zult wel een gemakkelijke dienst hebben. De zee is zo glad als een spiegel en we zijn al de grootste drukte van het Kanaal uit.

— Nu, welterusten dan.

— Goede nacht en tot morgenochtend.

De afgeloste marconist verwijderde zich en de andere nam zijn plaats in. Het was warm in de hut en de beamtbe liet de deur half open staan.

Brand had op zijn horloge gekeken.

— Een mooie tijd, mompelde hij. Ik zal zorgen, dat ik hier morgen en vooral overmorgen weer op mijn post ben.

Hij bleef nog even staan, genietend van het verrukkelijke weer en verliet toen het dek, zonder dat iemand notitie van hem had genomen.

Zonder gezien te worden bereikte hij het logies, waar zijn makkers nog altijd snurkten, dat de wanden er van dreunden.

Brand ontkleedde zich snel en wierp zich in zijn kooi om uit enige uren slaap nieuwe krachten te putten voor de dingen die komen zouden.

De volgende ochtend stond hij tegelijk met de andere stokers van zijn ploeg op, waartoe ook Brain behoorde. De reus scheen zeer slecht gemust te zijn en Brand vroeg hem naar de reden van zijn slecht humeur.

— De chef heeft mij gisteren mijn fles whiskey afgenomen, bromde hij woedend. Hoe moet ik nu aan andere fajem komen? Als je me dat maar eens zeggen wilt. En waarom, denk je? Omdat ik tegen het verbod in heel beneden ben geweest... ergens... nou ja, daar mag ik niet over praten, bromde hij. Daar was ik verdwaald, weet je, omdat ik niet precies meer wist waar ik liep dat kan de beste gebeuren. En omdat ik niet wist waar ik was, ben ik naar beneden afgedwaald... en daar heb ik wat gezien... nee, nee, broer dat vertel ik je niet.

Brand wist direct wat hem te doen stond.

Hij had dadelijk begrepen, dat Brain hem van het grootste nut zou kunnen zijn, daar de zuiplap stellig in de buurt van het ruim, waar het goud werd bewaard, was doorgedrongen en misschien

juist bij de aflossing van de wacht tegenwoordig was geweest.

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken zei Brand:

— Groot gelijk, dat je niemand vertelt, wat je daar hebt gezien. Daar zou je last mee kunnen krijgen. Maar ik vind het beroerd voor jou, dat je nou niks meer onder de kurk hebt... Wil ik je eens wat vertellen, zei Brand zijn mond vlak bij Brain's oor brengend, ik heb nog een flessie Bols achter kunnen houden. Niet door de douane gezien. Kom vanavond na de aflossing bij me, dan zal ik je een bel inschenken, waarvan je nog nooit gedroomd hebt. Dat doe ik, omdat jij het bent.

— Top. Ik ben je man, riep Brain terwijl hij zijn grove klauw in de hand van zijn kameraad legde.

De dag verliep verder zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Toen de laatste aflossing had plaats gehad, nam Brand de reus onder de arm en bracht hem naar een afgelegen plek van het voorschip.

Daar zetten de twee mannen zich op een hoop zeildoek neer, achter een stapel kisten, die hen aan ieders blik onttrokken.

Brand haalde een kruik oude kiare uit zijn binnenzak, die hij ontkurkte en Brain onder de neus hield.

Deze snoof met zichtbaar genot de geur op.

— Verrek, zei hij, dat ruikt lekker. Wat is dat voor goedje?

— Praat niet zo veel, fluisterde Brand maar neem een slok.

Brain deed het, sloeg zijn blik ten hemel alsof hij engelen hoorde zingen en nam er nog eentje... en nog eentje, tot Brand hem de kruik afnam.

— Zeg, zei hij, laat er wat in voor mij. Het is sterk goedje en je bent lazerus voor je het weet.

— Ik... hik... niet, beweerde Brain, die de jenever onderschat had, ik... hik...niet. Kan er best... hik... tegen.

— Dat merk ik zei Brand droogjes.

Gaandeweg werd Brain mededeelzaam, zodat Brand het tijdstip gekomen achtte, de vent eens uit te horen omtrent zijn ervaringen van de vorige dag.

— Heb jij wel eens veel goud bij elkaar gezien? vroeg Brain.

— Ja, antwoordde Brand, één keer. Duizend dollar aan gouden sterling stukken.

— Ha, ha. Het mocht wat. Noem je dat véél? Wat is duizend dollar? Ik heb gisteren... hik... voor een waarde van honderdduizenden en nog eens honderdduizenden... hik... gezien, maat.

— Och kom, kwam Brand op ongelovige toon. Je kletst maar wat.

— O ja? Dan moet je... hik... maar eens gaan kijken in het onderste ruim, nummer 19, de vierde deur in de tweede dwarsgang, als je de laatste trap afgaat. Daar was ik gisteren juist toen er vijf mannetjes aankwamen, die de deur ingingen. Een was er bij, en die maakte de kisten die daar stonden een voor een open... hik... verrek, die je never van jou is... straf spul... hik... en keek, of alles nog wel op zijn plaats was. En dat was het, hoor. Vol met... hik... zukke stukke.

— Maar hoe kon je dat allemaal zien? vroeg Brand.

— Wel, broer, ik stond... hik... vlak bij de deur. Maar toen kwamen die man-

nen weer terug, begrijp je en toen zagen ze me... hik... staan met mijn dronken kop. Ze vroegen wat ik daar moest maar ik kon geen antwoord geven, want ik wist het immers zelf niet. Maar toen... hik... zei een van die venten: « Laat hem maar lopen, chef, de kerel is stomdronken ». Nou, dat was... hik... overdreven weet je want ik wist me later alles precies te herinneren en... hik... dat doe je niet als je stomdronken bent. Waar of niet?

— Natuurlijk, zei Brand haastig.

Hij wist nu genoeg. Hij stond op, en hielp ook de stoker overeind, die zonder zijn hulp zeker tot het volgende ochtend zou zijn blijven zitten en dan een zware straf zou hebben opgelopen. Door Brand geleid en ondersteund scharrelde Brain weer naar zijn kooi terug, en was enkele ogenblikken later in diepe slaap verzonken.

— De tweede dag, mompelde Brand in zichzelf, toen hij zich gereed maakte om op zijn beurt in de kooi te stappen. Ik mag niet ontevreden zijn. Ik weet nu, waar het goud van de Ontario Bank zich aan boord van de « Columbia » bevindt.

HOOFDSTUK VI

DE NACHT NA DE DERDE DAG

Toen Brain de volgende ochtend wakker werd, met een tong als een zeemlap, wierp hij een argwanende blik op Brand, die bezig was zich te wassen.

De twee mannen waren alleen in het logies.

— Ik geloof, dat ik gisterenavond boven mijn bier was, broer, zo wendde Brain zich tot Brand terwijl hij een doordringende blik op hem wierp.

— Wel een beetje antwoordde deze lachend, daar hij het beter achtte de stoker te vriend te houden.

— Heb jij me een borrel te drinken gegeven?

— Je was wel zo vriendelijk, een paar

slokken uit mijn kruik van me aan te nemen.

— O ja? En waar gebeurde dat?

— We hebben op het voordek gezeten, als ik het me wel herinner, want om je de waarheid te zeggen, weet ik er zelf niet veel meer van.

— O! Hm. En... je weet dus ook niet of ik... doorgeslagen heb?

— Doorgeslagen? herhaalde Brand met het onschuldigste gezicht van de wereld.

— Ja, als ik dronken ben, dan praat ik mijn mond wel eens voorbij. Dan zeg ik dingen... die ik maar liever voor mij had moeten houden, weet je? Dingen,

die... kort en goed, die een ander niet behoeft te weten.

— Ik kan er me niks van herinneren hernam Brand. Tenminste... ik ben me niet bewust, dat je nog ergens anders over gepraat hebt, maar ik herhaal, dat ik het wel mis kan hebben omdat ik er zelf niet veel meer van weet.

— Zo. Hm, kwam de stoker voor de derde maal. Dan zal ik het er maar voor houden, dat ik gedroomd heb, maar ik had er een eed op willen doen, dat ik over dingen gepraat had... nu we praten er verder niet over.

De stoker wierp nog een laatste doordringende blik op zijn jonge makker en verliet het logies, terwijl Brand bij zich zelf bedacht, dat het beter was, deze reus tot vriend dan tot vijand te hebben.

Wederom verrichtte hij vier uren aaneen, zijn zware taak voor de loeiende vuren in de smoorhete stookruimte, het bovenlijf ontbloot, gelaat en borst druipend van zweet.

Toen een paar uren rust die hij dringend nodig had en daarna weer aan de slag.

Toen hij voor de tweede maal het logies betrad was het elf uur.

— De derde avond, mompelde Brand. De tijd om te handelen is aangebroken. Nu gaat het er op of er onder.

Hij vergewiste zich, of alles wat hij nodig zou hebben, voor het grijpen was, en wierp toen een blik op de kooien waar alle leden van zijn ploeg reeds sliepen, dood van vermoeidheid.

Eensklaps scheen het hem toe, alsof een der mannen van uit de duisternis strak naar hem keek. Hij meende het gloeien van twee ogen als het ware op zijn huid te voelen...

Dadelijk had hij begrepen... Brain had achterdocht gekregen, en hield hem in de gaten.

Zonder zich om te wenden, bracht hij langzaam de hand onder zijn werkbuis, en haalde er een kleine zak van zeldoek uit, die zorgvuldig was dichtgebonden. Hij trok de schuif van deze zak open, en pakte een enige malen opgevouwen doek, het hoofd zo ver mogelijk achterover houdend.

Toen wendde hij zich snel om, was met twee stappen bij de kool van de stoker en duwde hem de natte doek op mond en neus.

Brain wilde zich verweren, schreeuwen, zijn aanvaller bij de keel grijpen, maar hij had er de kracht al niet meer toe. Binnen enkele seconden hield hij op met schoppen en trappen en lag doodstil in de kool, met open mond en gesloten ogen.

— Een uitmuntend middel, mompelde Brand tevreden, terwijl hij de ommeuse doek wegstak. Daaraan heeft mijn waarde vriend voor zes uren genoeg... en dan hoop ik op enige mijlen afstand van de « Columbia » te zijn.

Snel verkleedde hij zich en trok het pak aan, dat hij reeds eenmaal gedragen had, stak zijn revolvers bij zich, keek of hij de koker met bedwelmende sigaretten bij zich had, voorzag zich van doeken, touw en enige stalen boeien, trok een paar rubber overschoenen over zijn laarzen aan, verliet het logies en begon de trappen af te dalen.

Het was toen kwart voor twaalf.

Toen hij langs een der patrijspoorten kwam, meende hij aan bakboord op zee een flauw schijnsel waar te nemen, dat gelijk met het schip bewoog.

— Zou dat de « Zeearend » zijn? zo vroeg hij zich zelf met kloppend hart af. Het is best mogelijk, want de motorboot loopt heel wat harder dan de « Columbia ».

Hij keek nog even vol verlangen naar het zonderling schijnsel en liep toen snel verder.

Onhoorbaar sloop hij de trappen af. Als hij schreden meende te horen, ging hij snel een of andere deur binnen en wachtte tot het geluid was weggestorven. Zo bereikte hij ongezien de opderste gang, waar hij de eerste dag was doorgedrongen, en toen bijna in de val gelopen was.

Plotseling stond hij stil en greep zich naar het hoofd. Het flitste door zijn hersens, dat al zijn moeite wel eens te vergeefs kon zijn. Als het ruim zich eens onder de waterspiegel bevond. Als er dus eens geen laadluik was.

Maar daarop bedacht hij, dat de be-

wakers toch lucht moesten hebben en hij haalde verlicht adem. Waarschijnlijk was dit niet het onderste dek en bevond hij zich nog steeds boven de waterspiegel. Hij stond stil en luisterde als een aas in een zijgang. Zijn scherp oor had gerucht vernomen. Er naderden voetstappen die van de bovenste gangen dichterbij kwamen.

— Als dat de aflossing is, zou ik het treffen, mompelde Brand, zich zo ver mogelijk in de dichte duisternis van de gang terugtrekkend.

Er kwamen vier mannen de trap af. Een hunner droeg een elektrische lantaarn, die een tamelijk helder licht verspreidde.

Nu hadden zij de onderste trede bereikt.

— Licht eens rond, Buxton, beval een brommende stem.

Brand voelde zijn bloed verstijven. Als men hem ontdekte.

De man met de lantaarn kwam steeds naderbij. Reeds meende Brand dat hij verloren was, toen de detective terugkeerde, en zacht zei:

— Niets te zien, chef.

— Vooruit dan maar.

De vier mannen gingen verder. Zij sloegen een dwarsgang in en even later klonk het geluid van een zware deur, die op haar hengsels draait.

Toen werd het stil. Maar kort daarop naderde wederom het geluid van schreden. Het was de afgeloste ploeg bewakers.

Zij liepen regelrecht door en gingen de trap op. Spoedig was het geluid van hun schreden geheel weggestorven.

Brand wachtte nog een paar minuten, verliet toen zijn schuilplaats, ging de tweede dwarsgang binnen en bleef voor de vierde deur stilstaan.

Het nummer 19 was er met grote, zwarte cijfers op geschilderd.

Brand stond hier voor de deur, die tien miljoen dollar aan goud van hem scheidde. Hij bukte zich en trachtte door de onderste reet van de deur te kijken. Er was niets te zien. Toen probeerde hij het terzijde, boven de scharnieren en boven het slot. Maar de deur sloot zo goed in de sponning, dat niet het min-

ste lichtschijnsel er door heen drong. Toen haalde Brand vastberaden zijn kleine tas met gereedschap te voorschijn en begon een gat in het paneel van de deur te boren, op ongeveer een decimeter boven de vloer, zodat de kans dat de detectives de boorpunt zouden zien, al zeer gering was. Spoedig had hij, zonder enig gerucht te maken, een gat van een halve duim doorsnede in het hout geboord.

Een weinig hoger boorde hij een tweede gat, waardoor hij zou kunnen waarnemen wat er in het vertrek voorviel.

Daarop haalde hij de rubberzak te voorschijn, benevens de fles met de geheimzinnige inhoud, en een klein papieren zakje. Hij opende de fles voorzichtig stortte de inhoud van het zakje een fijn zwart poeder in de fles en bevestigde dadelijk de korte slang van de zak aan een soort uitlaat boven aan de fles. Langzaam begon de zak op te zwellen en Brand volgde met grote aandacht de vorderingen van het proces.

Toen de zak een bolronde gedaante had aangenomen ter grootte van een elektrische lamp sloot Brand de kraan nam de zak van de uitlaat en stak het slangetje door het onderste gat in de deur. Wederom opende hij een kraantje en bracht toen zijn oog voor het bovenste gat na eerst een rubber masker voor zijn mond te hebben bevestigd. Tot zijn vreugde zag hij dadelijk dat het vertrek een patrijspoort bezat die op dit ogenblik gesloten was een gelukkige omstandigheid daar anders de uitwerking van het gas aanzienlijk zou worden vertraagd.

Hij kon in het schijnsel van de lantaarn vier mannen op een paar kisten zien zitten. Zij hadden een andere kist tussen hen in geschoven en waren verdiept in het kaartspel.

Plotseling bracht een hunner snel de hand aan het hoofd en keek een beetje verwilderd om zich heen. De kaarten vielen hem uit de hand en ineens zakte hij als een levenloos lichaam van zijn zitplaats op de grond.

De man die naast hem had gezeten boog zich over hem heen en wilde hem optillen maar daarbij kwam hij zo dicht

boven de grond waar het gas het dichtst was dat hij meteen als een blok neer viel half op zijn collega.

De derde detective viel even daarna op zijn beurt bewusteloos neer.

De vierde echter had de kracht om op te staan en naar de patrijspoort te wankelen. Maar voor hij daar was rukte Brand de deur open wierp deze na te zijn binnengetreden weer in het slot en hield de detective zijn revolver onder de neus. Het was overbodig want langzaam zakte hij ineen.

Brand haalde de fles en de zak met het bedwelmende gas naar binnen en wierp de patrijspoort wijd open opdat het gas zou kunnen wegtrekken. Daarop bond en knevelde hij achtereenvolgens de vier detectives gooide zak en fles over boord, en verliet het vertrek, waarvan hij de deur goed achter zich sloot.

Hij wachtte even tot alles veilig was en begon toen de terugweg te aanvaarden. Zonder iemand te ontmoeten bereikte hij het stokerslogies.

Brain lag nog steeds bewusteloos in zijn kooi. Snel plakte Brand het zwarte snorretje weer onder zijn neus, zette een andere pruik op, nam zijn monocle ter hand en sloeg de weg naar de hut van de marconist in.

Op het dek gearriveerd, keek hij op zijn horloge. Het was kwart over een.

Even voorbij de bewuste hut, waarvan de deur wegens de hitte, weer openstond, vatte Brand post, en stak een sigaret op.

De marconist zat in zijn hemdsmouwen, met losse boord en half dommelend voor het toestel, dat mat glinsterde onder het licht van enige gloeipeertjes.

Het wandeldek was geheel verlaten. Van zijn plaats kon Brand een gedeelte van de brug zien, waar de donkere figuur van de officier van dienst scherp tegen de lichte horizon afstak.

Brand wierp een blik over de golven, en weer scheen het hem, alsof hij in de verte, nauwelijks zichtbaar, een flauw schijnsel over het water zag glanzend.

Hij begreep, dat nu het psychologische ogenblik gekomen was.

Hij slenterde langzaam naar de hut van de marconist, keek naar binnen, glimlachte en zei:

— Wat een warmte, hé?

— Inderdaad, luidde het antwoord. Het is hier om te stikken. Geen wonder, want de hele dag heeft de zon op dit hokje geschinen.

— Druk?

— In het geheel niet. Zoals gij zelf ziet is de zee zo glad als olie en de hemel is helder. Alle passagiers slapen, en er valt dus niets te beleven.

— Dan zullen er wel uren zijn, waarin gij u vreselijk verveelt.

— O ja, vooral des nachts. Het is een opluchting als men een paar woorden met een passagier kan wisselen, ofschoon het eigenlijk niet mag. Daarbij komt, dat ik ook mijn hut volstrekt niet mag verlaten.

Onder het spreken had hij een tabaksbuideltje uit zijn zak gehaald en maakte aantalten om een pijp te stoppen.

— Wilt gij niet liever een sigaret roken? vroeg Brand vriendelijk, ik heb hier een zeer goed merk. Turkse.

De marconist snoof als een kenner de lucht van de sigaret op, die Brand rookte en zei toen:

— Eigenlijk is dat ook al verboden, maar men kan mij hier toch niet zien van de brug af.

Brand hield de jongeman zijn geopende sigarettenkoker voor.

Deze nam er een uit en stak op.

Brand wendde geen oog van hem af.

De marconist deed een paar trekken en keek toen de vreemdeling verschrikt aan.

— Wat hebt gij mij daar gegeven, mijnheer riep hij uit. Ik voel mij ineens zo beroerd, net als toen ik voor het eerst op zee kwam... alles draait met mij rond...

Hij wankelde enige schreden vooruit en wilde Brand bij de borst grijpen, maar hij moest zich aan de deurpost vasthouden om niet te vallen.

De marconist opende de mond, als wilde hij om hulp roepen, maar zijn stem stierf in een zwak gerochel weg.

Zijn hand gleed van de deurpost en

hij zou achterover op de vloer van zijn hut zijn geslagen, als Brand niet was toegesnel en hem in zijn armen had opgevangen.

— Alweer zo'n prachtige uitvinding, mompelde hij. Twee trekken en onze man is zo stijf als een plank en kan zich de eerste uren niet bewegen. Nu vlug aan het werk.

Hij sleepte de marconist in een hoek, deed de deur op slot en zette zich voor het toestel.

Blauw knetterde de vonk van de zender. Slechts twee woorden seinde hij, maar zij waren ruimschoots voldoende, zij luidden:

— All right.

Daarop trad hij snel naar buiten, sloot de deur en boog zich over de verschan-sing.

Hij kwam juist vroeg genoeg om te zien, dat het zonderlinge licht aan de gezichtseinder plotseling uitdoofde.

Raffles had blijkbaar het sein opgevangen en kwam nu met gedoofde lichten op het schip toe.

Zo snel hij kon begaf Brand zich naar het ruim, waar zich het goud bevond.

De vier detectives lagen nog net zo, als hij hen verlaten had.

Geen hunner was nog uit zijn bewusteloosheid ontwaakt.

Brand wikkelde het dikke touw uit elkaar, dat hij had meegebracht en bevestigde het met enige slagen om een zestal kisten, die het dichtst bij het laadluik stonden.

— Maar dat ding is nogal klein, mompelde hij. Stel je voor, dat de kisten er niet door kunnen.

Hij nam de elektrische lantaarn op en belichtte er de scheepsromp mee.

Nauwelijks kon hij een kreet van blijdschap onderdrukken. Het viel erg mee.

Brand schoof de zware balken, waarmee het laadluik was gesloten, terzijde en liet het luik behoedzaam neer.

Hij keek naar buiten en zag dat het zich ongeveer twee meter boven de waterspiegel bevond.

Het bood ruimte in overvloed om er de kisten met gemak door te laten, ook al waren deze veel groter geweest.

Vlak naast het luik bevonden zich twee zware ringen, die aan de scheepswand waren vastgeklonken, en die blijkbaar dienden, om de uiteinden van een loopbrug er aan vast te haken.

— Die zullen uitstekend te pas komen mompelde hij.

Hij schoof een der kisten, niet zonder moeite, tegen een dikke plank op, die hij tegen de onderkant van het luik had gezet maakte het uiteinde van het touw, waarvan hij de lengte zorgvuldig berekend had, aan een der ringen vast en liet toen de kist, die ongeveer veertig kilo woog aan het touw uit het luik zakken.

Met de andere kisten deed hij eveneens. Aan iedere ring hingen er thans drie juist even boven de golven.

Toen hij klaar was, wierp hij een blik over de uitgestrekte watervlakte.

Het scheen hem toe alsof een zwart gevaarte aan bakboord snel nader kwam. Inderdaad, hij bedroog zich niet, het moest de « Zearend » zijn.

Binnen een half uur had het snelle motorjacht de « Columbia » ingehaald.

Met kloppend hart keek Brand naar de donkere massa, die snel groter werd.

Hij meende nu ook flauwtjes het gedempte geroffel van de bootmotor te horen.

Snel barricadeerde hij de deur van het ruim, welke op de gang uitkwam, met een aantal kisten.

Hij bevrijdde de bewakers van hun banden, zodat zij zelf de deur zouden kunnen openen, als zij bijkwamen en snelde daarna naar het laadluik.

Bijna had hij een luide kreet van vreugde geslaakt, toen hij op nog geen twee meter afstand het gelaat van zijn vriend onderscheidde, dat duidelijk in het licht van de elektrische lantaarn te herkennen was.

De reusachtige gedaante van Henderson stond op de voorplecht van het motorjacht.

De motor van de « Zearend » werkte op dat ogenblik niet.

Brand had wel kunnen juichen, toen hij de heldere stem van zijn vriend, zacht hoorde zeggen:

— Mijn compliment, amico, je hebt

alles keurig in orde gebracht. Jij hebt de vruchten voor ons doen rijpen; wij behoeven ze maar te plukken.

Tegelijkertijd greep de Grote Onbekende een der touwen en trok met het grootste gemak als waren de goudkisten zo licht als een veer, de kostbare vracht aan boord.

Brand had zich uit het laadgat op het dek van de motorboot laten zakken en in een krachtige handdruk, met zijn vriend gewisseld, uitte hij zijn blijdschap op het gelukkige weerzien.

Raffles gaf hem een hartelijke por in de ribben en zei:

— Het is er nu de tijd niet voor om elkaar complimentjes te maken, amice. Dat zullen we uitstellen tot we in veiligheid zijn. Er is nog veel te doen. Neem jij die kisten voor je rekening, of zijn ze te zwaar?

— Nu, zo gemakkelijke als jij ga ik er niet mee om, maar het zal toch wel gaan, antwoordde Brand.

Op zijn beurt hees hij nu een van de kisten hoewel niet zonder moeite, aan boord.

Reeds waren er vijf aan boord overgebracht, toen zich op het dek boven hun hoofd, plotseling een schrill gefluit deed horen.

— Alle duivels, riep Raffles uit. Dat is het fluitje van de bootsman. Er wordt « alle hens aan dek » gefloten. Ik ken dat sein. We zijn ontdekt.

— Laten we dan gauw maken dat we weg komen, riep Brand verschrikt uit.

— En die zesde kist in de steek laten? Nooit van z'n leven.

— Maar Edward, riep Brand, ze hebben een snelvuurkanon op de voorplecht staan met een kanonnier er naast.

— Ja, dat is lam, maar die zesde kist hoort er nog bij, antwoordde Raffles terwijl hij met vaste hand het touw van de kist greep en de kostbare vracht aan boord trok.

Op hetzelfde ogenblik scheen het hele schip levendig te worden.

Overal gingen patrijspoorten open en men hoorde luide stemmen allerlei bevelen schreeuwen.

Raffles keek tegen de romp van het

schip op, die als een zwarte muur naast de motorboot uit zee oprees.

— Ik geloof nu toch wel, dat het tijd wordt om de aftocht te blazen, zei hij kalm. Hoor toch dat geschreeuw eens aan. James, stoot de boot af en aan je machine. Ik zal wel voor het roer zorgen.

Henderson stiet de boot met zoveel kracht af, dat hij bijna van de voorplecht was geduikeld en rende naar de machine, die hij onmiddellijk in beweging bracht, teneinde niet door de zuiging der schroeven van het grote schip te worden meegetrokken.

De schroefbladen van de « Zeearend » sloegen een licht schuim in de donkergroene golven en de boot schoot als een pijl uit de boog langs de achtersteven van de « Columbia » weg.

— Waar staat dat kanon? vroeg Raffles, toen zij ongeveer tien bootlengten van het schip verwijderd waren.

— Op de voorplecht.

— Dan moeten ze dus eerst stoppen en vervolgens bijdraaien om op ons te kunnen schieten, antwoordde Raffles bedaard. Daarmee gaan wel een minuut of twintig verloren en in die tijd zullen wij wel buiten schot zijn, dunkt mij.

— Ik mag het lijden, antwoordde Brand. Maar ik weet volstrekt niet, of er ook niet een kanon op de achterplecht staat.

— Dat geloof ik niet, anders waren we al onder vuur genomen.

Nauwelijks had Raffles dit gezegd, of een felle lichtstraal zwoefte over de oppervlakte van de golven, op korte afstand van de « Zeearend ».

— Die schijnwerpers zijn een onaangename uitvinding, mijnheer Brand, merkte Henderson op, het zal niet lang meer duren of ze hebben ons beet.

Inderdaad voer de « Zeearend » vijf minuten later als het ware op een zee van louter zilver. De straal van het zoeklicht had de motorboot gevonden.

— Full speed vooruit, James, beval Raffles.

Henderson opende de gastoevoer zo ver mogelijk en de boot vloog als het ware over het water.

— Hoe snel gaan we nu? vroeg Brand.

— Naar de toeren van de machine te oordelen, minstens vijftig knopen, mijnheer.

— Charles, zei Raffles bedaard neem jij de kijker en vertel eens, wat ze daar aan boord van dat goudschip uitvoeren.

Brand greep de kijker, die op de koekeek lag en bracht hem voor zijn ogen.

— Het schip heeft vaart geminderd, meldde hij na enige tijd.

— Hoe ver zijn we er nu van weg?

— Minstens een paar mijl.

— Goed. Draait hij bij?

— Ja, want ik kan de verlichte patrijspoorten hoe langer hoe duidelijker onderscheiden, maar gauw gaat het niet.

— Zoveel te beter, riep Raffles uit.

— Zouden ze ons achtervolgen, denk je?

— Zij zullen wel wijzer zijn, antwoordde Raffles lachend. Ten eerste mogen zij daar de passagiers niet aan wagen en ten tweede zouden zij immers dadelijk inzien dat het vergeefse moeite was.

Er verliepen nog omstreeks vijf minuten, tot Brand rapporteerde:

— Nu ligt de « Columbia », zou ik zeggen, stil en draait om haar eigen as. Dat kun je aan de patrijspoorten zien die nu langzamerhand uit het gezicht verdwijnen.

De straal van het zoeklicht was nog steeds op hen gevestigd, ofschoon door het draaien van het schip de man aan het toestel enkele malen zijn doel uit het oog had verloren.

Plotseling flitste er op de voorplecht van de « Columbia » een vuurstraal, onmiddellijk gevolgd door een denderen-

de knal. Een granaat sloeg op twintig meter van de « Zeearend » in het water en deed een berg schuim opspatten.

— Wel, ik geloof dat het ernst begint te worden, zei Raffles. Kun je de motor nog harder laten lopen, James?

— Neen mylord, anders vliegen we de lucht in.

Een tweede schot bulderde over het water en een tweede granaat vloog gierend vlak over de hoofden der drie mannen, om op enige meters voor de motorboot in de golven te verdwijnen.

— Die kanonier is niet mis, merkte Raffles grijnzend op.

De derde granaat sloeg de top van de kleine mast weg.

En de vierde deed een grote golf over de voorplecht van de motorboot stromen.

Maar de vijfde viel wel tien meter achter de « Zeearend » in het water...

De drie mannen konden zich als gered beschouwen.

Er werden nog twee schoten gelost, die ver achter hen in zee sloegen.

Ineens ging het zoeklicht uit.

— Kun je de « Columbia » nog zien, Charles, zei Raffles, die onbeweeglijk aan het roer was blijven staan.

Heel vaag antwoordde Brand.

— Laat ik je dan eens hartelijk de hand drukken, amice. De orde van verdienste van de Grote Onbekende is voor jou.

En daarop vervolgde hij luid tot Henderson:

— Koers noord, noordoosten naar de Noorse kust, wij zullen onze nieuwe aanwinst naar onze schatkamer op het eiland « Therghatten » brengen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Antieke Spinet

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266